

ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

Η Μάγισσα του Μπλεθόρ

2η ΕΚΔΟΣΗ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΚΡΗΣ • ΒΙΒΛΙΟ Ι

 Momentim

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΚΡΗΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΟΥ
ΜΠΛΑΘΟΡ

Απαγορεύεται η μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναμετάδοση ή διασκευή και αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό ή ηχογραφικό του παρόντος έργου ή μέρος αυτού, χωρίς την ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ έγγραφη άδεια του ΕΚΔΟΤΗ και του ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ. Νόμος 2121/1993 και Κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

«ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΚΡΗΣ

Η Μάγισσα του Μπιλθόρ»

© Εκδόσεις Ν. & Σ. Μπατσιούλας Ο.Ε., Αθήνα 2015

© ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, 2015

e-book

ISBN: 978-960-9796-55-2

Επιμέλεια: Αγγέλα Γαβρίλη
Χάρτες: Μάνος Λαγουβάρδος

Εκδόσεις Momentum

Κηφισίας 5, 11523 Αθήνα, τ: 2103315186, 2130229425

Πελοπίδου 5, 32200 Θήβα, τ: 2262100795

url: www.momentumbooks.gr

e: info@momentumbooks.gr

ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

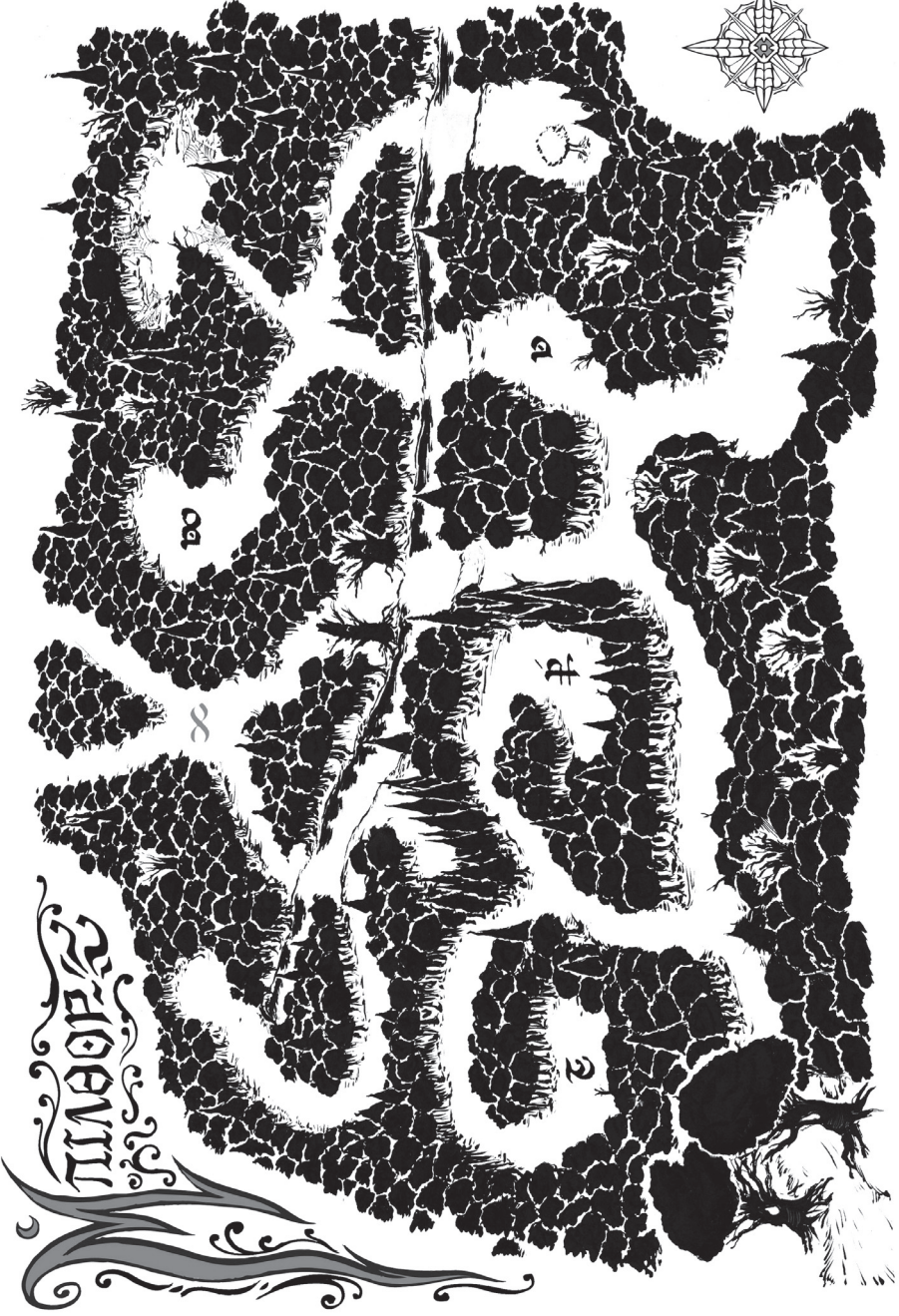
ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΚΡΗΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΟΥ
ΜΠΛΘΟΡ

 Momentum

ΑΙΘΕΡΙΟΝ

THE
WIND
WALKER

οροπέδιο
Λευγκ

Ερυκάντ Νομάρ

Οθλίμ

Μάρροι Λόφοι

Τη της
Αριζάν

ΚΥΑ
Το θαλασσο

ΝΕΑ
ΟΝΤΙΕΑ

Αμπεροί

ΕΞΩΘΑΛΑΣΣΑ

Δυτικές
Καστρόπολεις

Αιθέριοι

ΜΕΛΙΚΡΑΤΙΑ
ΤΟΥ ΒΑΛΕΝ
ΤΙΝΙΛΙΑΣ

Κάμποι της
Ελέρτου

Βάλ - Κάράν

Κορόννια
Θάλασσα

Ιράνια
Το Απέραντο Λάσο

ΙΜΠΛΟ

ΤΑ ΕΦΤΑ ΒΟΥΚΑ

ΟΙ ΕΣΧΑΤΙΕΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αναγκόριοθ

ΠΕΛΕΓΚΡΟΜΑΡ

ΝΙΑ
Βασίλειο

ΕΛΕΚΕΝ Μάρκος

Σύνη του Μπακαρετ

Ορτένια

Πιλέδοιοσ

ΒΟΥΛΑΝΤΑΝΙΑ

ΛΟΣΑΝΤΡΙΑ
Η Ανατολική Αυτοκρατορία

αόγκκαρ

ΜΙΑ

Χαούσα

Μαζάλαθ

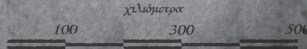
Τίνα

Αμιστάρα

ΑΠΟΥΝΕΛΟΝ
Η γη που φεύγει

ΑΝΤΑΚΡΗ

χιλιόμετρα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σημείωμα του συγγραφέα	13
Προσπάθειες ενός φιλόδοξου ερευνητή	17
Λίγα λόγια για τα φεγγαρογράμματα	27
Πρόλογος	31
1. Ένα απροσδόκητο δώρο	39
2. Η Προφητεία της Θελξιόπης	56
3. Βροχή το απόγευμα	67
4. Ο Θωμάς	73
5. Η διαβολική εξαδέλφη Άννα	79
6. Το Αιθέριον	91
7. Επισκέψεις	102
8. Ο ουρανός ξεκαθαρίζει	123
9. Ο γερο-Τόμυ απ' το Αλογοχώρι	143
10. Πιο κοντά στην αλήθεια	166
11. Το Ρολόι του Κοροΐδου	178
12. Γρίφος	196
13. Ο Βόρειος Δρόμος	213
14. Ο Λεύκιππος	222
15. Χαμένοι στο Δάσος Αιθέριον	229
16. Μικρές, Αθώες Αποκαλύψεις	257
17. Το Μυστικό της Μαργαρίτας	283
18. Ο Σκελετός πίσω απ' το φράχτη	290
19. Αιχμάλωτοι	297
20. Η Επόμενη Μέρα	312
21. Η Απόφαση	320
22. Στη Λόρνη	329
23. Στο Μπιλθόρ	346
24. Θουρς	359
25. Το πιο βαθύ σκοτάδι	379
26. Η Μάγισσα του Μπιλθόρ	383
Επίλογος	409

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Όταν πρωτοκυκλοφόρησε η Μάγισσα του Μπιλθόρ το 2009 απ' τις εκδόσεις Μίνωας, όλοι -ακόμη και οι πιο σπουδαίοι-, νόμιζαν ότι επρόκειτο για μεταφρασμένη γαλλική λογοτεχνία. Και αναρωτιέμαι γιατί...

Ίσως επειδή το είχα υπογράψει ως Μενεστρέλ ντε Μιραβάλ και κατόπιν επέλεξα να μη φανεί πουθενά το όνομά μου γι' αρκετό καιρό. Αυτό πρέπει να έπαιξε καθοριστικό ρόλο, είμαι σίγουρος πια. Παρακαλώ, όμως, μη βιαστείτε να μου κρεμάσετε την ταμπέλα του άσπλαχνου φαρσέρ. Θα χρειαστούν μονάχα δυο σελίδες για να σας εξηγήσω.

Αρκετός κόσμος, τότε, υπέθεσε ότι μεταχειριστήκαμε με τον εκδότη μου ένα εμπορικό τρικ για να παρουσιάσουμε το βιβλίο ως μεταφρασμένο, έτσι ώστε να πουλήσει περισσότερο ή κάτι τέτοιο. Βρέθηκαν κάποιοι που είπαν ότι ο/η συγγραφέας ήταν κάποια γνωστή προσωπικότητα του χώρου που απλώς ντρεπόταν να αποκαλύψει την ταυτότητά της, γιατί αυτά τα “διαόλια με τις μάγισσες και τις νεράιδες” είναι “για παιδιάκια” και όχι “σοβαρή” λογοτεχνία. Υπήρξε ακόμη και κάποιος ο οποίος, με περίσσιο θάρρος, μου είπε

ότι εκείνος συνέγραψε το βιβλίο! Ασφαλώς φαντάζεστε την έκπληξή μου.

Η αλήθεια, ως συνήθως, είναι πολύ πιο απλή. Το όνομα Μενεστρέλ ντε Μιραβάλ ανήκει στον κύριο αφηγητή της ιστορίας που πρόκειται να διαβάσετε. Η επιλογή του ονόματος έχει τις απαρχές της στην ίδια τη μυθοπλασία που προτείνει το βιβλίο, δηλαδή στον κόσμο της Αντάκρης. Το να μην υπογράψω με το αληθινό μου όνομα ήταν -εκτός από φόρος τιμής στον Le Chevalier Leon (κατά κόσμον Γιώργο Προκοπίου και συγγραφέα της πενταλογίας του Ιππότη)-, απλώς μία ακόμη, μικρή δόση μυστηρίου σε μία σπάνια, για τα ελληνικά δεδομένα, λογοτεχνική συνταγή. Και η συνταγή, ευτυχώς, πέτυχε.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, γράφτηκε για να εισάγει τον αναγνώστη στον κόσμο της Αντάκρης.

Αμέσως μετά την κυκλοφορία του πρώτου μου βιβλίου το 2004 (Παραμύθια για την Αιθάλεια), άρχισα να σκέφτομαι αυτήν την -αρχικά μικρή- ιστορία, για ένα θαρραλέο οχτάχρονο κορίτσι και την περιπέτειά του μέσα σε έναν σκοτεινό λαβύρινθο. Η ιστορία είχε έναν πληγωμένο μονόκερω, μία μάγισσα που ήθελε να σβήσει τ' αστέρια σαν να ήταν τελίτσες από κιμωλία πάνω σε μαυροπίνακα, ένα κουφό τρολ, ένα φλάουτο και μία λεμονιά που πάνω της κοιμόντουσαν τρεις νάνοι. Έχουν περάσει δέκα χρόνια και έτσι δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς τη στιγμή που είδα τη φράση: Όλων των Κόσμων νυχτοπόροι και ονειροβάτες, σημειωμένη σε κάποιο απ' τα τετράδιά μου. Θέλω να πιστεύω, όμως, ότι ήταν μία βροχερή μέρα του Οκτωβρίου, ακριβώς όπως σήμερα, όπου γράφω αυτό το σημείωμα, στο ήσυχο γραφείο μου, στη μακρινή κόρη του Βόρειου Αιγαίου, τη Λήμνο.

Το κορίτσι της ιστορίας το έλεγαν τότε, Βιολέτα. Αργότερα, μετονομάστηκε σε Ευγενία. Ευγενία Βασιλικού. Η Ευγενία μεγάλωσε κατά τέσσερα χρόνια και έγινε δώδεκα χρονών. Και η ιστορία μεγάλωσε, όμως. Έγινε ένα ολόκληρο μυθιστόρημα!

Αυτό το βιβλίο δεν είχε αφιερωθεί σε κανέναν όταν πρωτοεκδόθηκε. Σκεπτόμενος το παρελθόν, νιώθω πως οφείλω να το αφιερώσω στη Γέρση, η οποία το υποστήριξε και το αγάπησε όσο κανείς άλλος την εποχή που γραφόταν και γι' αυτήν την υποστήριξη, της οφείλω απεριόριστη ευγνωμοσύνη.

Χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση, λοιπόν, αφήστε τη φαντασία σας ν' ανοίξει τα φτερά της διάπλατα, σαν αγουροξυπνημένος δράκοντας.

Σας εύχομαι καλό ταξίδι απ' Άκρη σε Αντάκρη.

Οκτώβριος 2014 Κ.Ζ.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΔΟΞΟΥ ΕΡΕΥΝΗΤΗ

Αγαπητέ αναγνώστη/τρια

Είναι αλήθεια πως λίγα ήξερα για την Ευγενία Βασιλικού πριν αρχίσω να γράφω αυτό το, γεμάτο απροσδόκητες εκπλήξεις, βιβλίο.

Πολύ λιγότερα γνώριζα για τον ασυνήθιστο κόσμο μέσα στον οποίο ζούσε και μεγάλωνε. Θέλω να πω, πόσα κορίτσια στα δώδεκά τους ρισκάρουν τη ζωή τους διαβαίνοντας σκοτεινούς λαβυρίνθους; Πόσα δωδεκάχρονα κορίτσια ίππευσαν ποτέ τους έναν αληθινό μονόκερω; Πόσα παιδιά αποφασίζουν να τα βάλουν με μία Μαύρη Μάγισσα και όλες τις αδίστακτες δυνάμεις του κακού; Και από την άλλη καταφέρνουν να είναι άριστα στα Μαθηματικά (αν και όχι στην Ιστορία).

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα απ' την αρχή...

Είμαι γνωστός πια ως Μενεστρέλ του Μιραβάλ και θα προσπαθήσω να σας περιγράψω με τη μεγαλύτερη λεπτομέρεια τα όσα διάβασα στα επτασφράγιστα ημερολόγια της Ευγενίας Βασιλικού. Όσο απίστευτο κι αν ακουστεί, η Ευγενία κρατούσε το ημερολόγιό της ανάμεσα σε συνταγές για βραστά και κολοκυθόπιτες. Συ-

νταγές που ήταν δεμένες σε μια σειρά δερματόδετων, χειρόγραφων τόμων με την επιγραφή:

Οδηγός Ξωτικής Μαγειρικής για...

«Αερικά και Καλικάντζαρους»

«Μάγους και Δασοφιλικούς»

«Ιππότες και Τροβαδούρους»

«Βασιλιάδες και Αλχημιστές»...

Κι άλλους εξίσου παράξενους τίτλους.

Η ιστορία ξεκινά ανυποψίαστα, όπως κάθε ιστορία που τραβάει σε μάκρος, συνήθως. Όλα άρχισαν, απ' όσο τώρα μπορώ να καταλάβω, όταν ο αγαπητός μου θεός, χρόνια πριν πεθάνει, απέκτησε εμμονή με την ανάγνωση και άρχισε να ξοδεύει πολλά λεφτά σε «άχρηστους» τόμους, που έβρισκε από ένα σωρό προμηθευτές και παλαιοπώλες. Τηρώντας την παράδοση κατά την οποία όλα τα μέλη της οικογένειάς μου έχουν και από μια αρνητική ιδιομορφία (εγώ έχω ασυνήθιστα μεγάλη μύτη και γελάω πολύ δυνατά), έτσι και ο θεός μου δεν ξέφευγε απ' αυτό το χαρακτηριστικό μας *κουσούρι*. Τα βιβλία που συγκέντρωνε ήταν όλα οδηγοί μαγειρικής, τυπωμένοι ή χειρόγραφοι. Έδειχνε ενδιαφέρον κυρίως για τους χειρόγραφους οδηγούς, που τους λάμβανε τακτικά απ' το ταχυδρομείο. Τι στο καλό θα τους έκανε ένας συνταξιοδοτημένος πυροσβέστης τόσους τόμους μαγειρικής, απ' τη στιγμή που ήταν σε θέση να μερδδέψει το σινουά με το σαβαγιάρ; (Και αν κι εσείς είστε σε θέση να κάνετε το ίδιο, τότε ας πούμε «το κουτάλι με το πιρούνι».)

Όταν ο καλός μου θεός απεβίωσε, μου άφησε στην κληρονομιά του όλη του την περιουσία, που φυσικά δεν ήταν τίποτα περισσότερο απ' τη βιβλιοθήκη του, η οποία περιείχε μια τρομακτική πληθώρα κεμμένων

όμως, σε απελπιστικά μικρή ποικιλία θεμάτων. Όντας ο πιο νέος στην οικογένεια και αφού επρόκειτο μόνο για μια βιβλιοθήκη μαγειρικής, κανείς δεν έφερε αντίρρηση στο να κρατήσω το «θησαυρό» του θείου μου. Έπειτα ήρθε η τελευταία επιθυμία του που θα γνώριζε μόνο ο αποδέκτης της κληρονομιάς και κανείς άλλος (ο θείος μου είχε γίνει πολύ μυστικοπαθής τον τελευταίο καιρό πριν αρρωστήσει). Θα έπρεπε, ο κληρονόμος, να συνεχίσει μια έρευνα σε όλα τα βιβλία της σειράς με το όνομα *Οδηγός Ξωτικής Μαγειρικής...* για ίχνη ενός δεύτερου κρυμμένου κειμένου που αποτελούσε το ημερολόγιο της συγγραφέως Ευγενίας Βασιλικού.

Ως ερευνητής, οφείλω να ομολογήσω πως δεν ήμουν πολύ καλός. Δεν ήταν λίγες οι φορές που ερμήνευα κάτι λάθος ή έκανα ατυχείς μεταγραφές, μπέρδευα τη λέξη *λημέρι* με τη λέξη *χοιρομέρι* ή λέρωνα με μουστάρδα τα χαρτιά μου, αλλά πάλι, πολύ λίγοι ήταν εκείνοι στον Κόσμο ή στις Άκρες του, που πίστευαν πως τα ημερολόγια πραγματικά υπήρχαν.

Έπρεπε κανείς να *φανταστεί* να ψάξει εκεί, στον *Οδηγό Ξωτικής Μαγειρικής...* Θυμηθείτε αυτή τη λέξη που περιγράφει πολλά από μόνη της και είναι το εισιτήριο για πολλά μυστικά ταξίδια. Ο θείος μου είχε οπωσδήποτε αρκετή φαντασία (αν και δε ζωγράφιζε ιδιαίτερα όμορφα). Αυτό που έκανε πιο δύσκολο το εγχείρημα είναι πως πολλές φορές η Ευγενία έγραφε σε άλλες διαλέκτους που δεν είχα ξαναδεί ή σε αλφάβητα πολύ διαφορετικά απ' τα γνωστά. Έξυπνη καθώς ήταν, ποτέ δεν έχανε την ευκαιρία να εμπαίξει, φυσικά με την καλή έννοια, τον αναγνώστη με αστεία ή υπαινιγμούς για τον ισχυρό κρυπτογραφικό χαρακτήρα των κειμένων της. Ορισμένες φορές ένιωθα σαν να διαβάζω

ένα ερμητικό «αντιημερολόγιο». Ένα κείμενο που γραφόταν με τη μορφή ενός παράξενου, ευφάνταστου χρονικού που απευθυνόταν κατευθείαν στον αναγνώστη. Αν και δεν ήταν ακριβώς ένα ευφάνταστο χρονικό.

Χρειάστηκα πολύ χρόνο και αρκετά αποθέματα υπομονής για να αποκρυπτογραφήσω τον παράξενο κώδικα που χρησιμοποιούσε στα γραπτά της η Ευγενία. Οι συσχετισμοί της ήταν πολλές φορές παράλογοι και η ροή της αφήγησης ήταν, ενίοτε, ολότελα ασυνάρτητη, τόσο που θα καθιστούσε μη αναγνώσιμο το αποτέλεσμα χωρίς την επέμβασή μου. Ωστόσο, στο τέλος της μέρας, όταν είχα καταφέρει να αποκρυπτογραφήσω μια ολόκληρη παράγραφο, τη μελετούσα αχόρταγα, με ανανεωμένη διάθεση. Και όλα αυτά που διάβαζα με άφηναν μετέωρο, πέρα απ' τα όρια της πραγματικότητας. Είναι αλήθεια πως στην αρχή δεν πίστευα (ή δεν καταλάβαινα), ούτε λέξη απ' όσα διάβαζα. Ποιος λογικός άνθρωπος εξάλλου θα πίστευε στα παραμύθια; Ωστόσο αυτά που διάβαζα με ευχαριστούσαν, γι' αυτό συνέχιζα τη δουλειά μου, φυσικά και από σεβασμό προς τον καλό μου θείο. Και αν στην αρχή όλα μού φάνταζαν σαν ένα παραφουσκωμένο παραμύθι, φανταστείτε την έκπληξή μου όταν ένα ανοιξιάτικο πρωί έλαβα ένα γράμμα στο σπίτι μου, με την εξής ιδιόμορφη διεύθυνση αποστολέα:

*Τρίτο Μονοπάτι πριν την Καμάρα της Ολάνθης,
Πρώτη μεγάλη Δενδροικία
κ. Γρύλος Σιναπόφτερος*

Τέως Β.Ε.Γ.ΑΣ. της Αυτού Μεγαλειότητας Σφενδάμου του Α΄ και της βασίλισσας Δάφνης του Δάσους Αιθέριον.

Είναι εύλογη η απορία σας και το όποιο κατσούφια-

σμα παρουσιάστηκε στο πρόσωπό σας, είναι απολύτως κατανοητό. Θυμάμαι ότι το γράμμα ήταν παραπεταμένο στον πάτο του γραμματοκιβωτίου και ότι ήταν καλυμμένο με ένα στρώμα καφετιάς σκόνης σαν να βρισκόταν εκεί επί δεκαετίες. Βέβαια, μπορεί κανείς να σκεφτεί ότι ο αποστολέας είναι σε θέση να γράψει ως διεύθυνσή του κάτι πολύ πιο παράξενο απ' αυτό αν θέλει, π.χ.:

Χριστόφορος Κολόμβος,

Εξερευνητής Αυγών

Αμερικής 1492

Ινδία ή κάπου εκεί κοντά.

Εξάλλου, σημασία έχει (και λίγος κόσμος το ξέρει αυτό) να είναι σωστή μόνο η διεύθυνση του παραλήπτη. Αφού λοιπόν βεβαιώθηκα για το σωστό της διεύθυνσής μου, άνοιξα τον όμορφο, σκουροπράσινο φάκελο με τη χρυσοποίκιλτη καλλιγραφία και, προς μεγάλη μου έκπληξη, διαπίστωσα ότι πράγματι το είχε στείλει ένας τέως *διευθυντής*. Και τι *διευθυντής!* «Του τμήματος χλόης και γενικής πρασινάδας του δάσους Αιθέριον». Μετά από μια παράγραφο τίτλων και διακρίσεων έφτασα στο κυρίως θέμα τού γράμματος που με ενημέρωνε στα ελληνικά, αν και κάπως λακωνικά, για τις προθέσεις της Βασίλισσας να μάθει «για το αν οι έρευνές μου πάνω στα φύλλα της Ευγενίας προχωρούσαν καλά».

Το μόνο που θυμάμαι περίπου μισή ώρα αργότερα είναι απλώς να συνέρχομαι μαζί με έναν οξύ πόνο στο σαγόνι. Είχα χτυπήσει το κεφάλι μου στο μεταλλικό καλάθι των αχρήστων καθώς λιποθυμούσα. Το γράμμα ήταν ακόμη ανοιχτό, πεσμένο παραδίπλα μου, και δεν άργησε να με επαναφέρει στην «πραγματικότητα».

Όπως καταλαβαίνετε, η στάση που τηρούσα απέναντι στην εργασία μου άλλαξε ριζικά και πλέον άρχισα να προσέχω υπερβολικά την κάθε λέξη και να της δίνω ξεχωριστή σημασία, όπως θα άξιζε σε καθετί το αληθινό. Ξανάρχισα τη δουλειά απ' την αρχή με τελείως άλλη διάθεση αυτή τη φορά. Και για όσους από σας νομίζετε ότι μάλλον κάποιος μου έκανε μια κακόγουστη φάρσα, τότε μάθετε πως κανείς δεν ήξερε τίποτα, όπως είχε ορίσει ο θεός μου, για ό,τι έκανα -κυρίως τα βράδια- στο σπίτι μου, σκυμμένος πάνω από σκόρπιες σελίδες, χάρτες και βιβλία.

Όταν, κάποτε, αποκρυπτογράφησα ολόκληρο το ημερολόγιο, απέκτησα ένα θησαυρό μαρτυριών για έναν Κόσμο εκ διαμέτρου αλλιώτικο απ' το δικό μας. Έναν κόσμο ονείρων και μαγείας. Έναν ακριβοθώρητο τόπο που όλοι ξέρουμε έως ένα σημείο. Η Ευγενία, ωστόσο, φαίνεται πως τον γνώριζε πολύ καλύτερα.

Όλες αυτές τις σημειώσεις τις συγκέντρωσα σε τρεις χοντρούς φακέλους και τους έκρυψα στο ψηλότερο ράφι της βιβλιοθήκης μου, στο σπίτι μου στο κέντρο της Αθήνας. Για πολύ καιρό μάζευαν σκόνη, χωρίς κανείς απολύτως -το τονίζω, να γνωρίζει ότι υπήρχαν.

Συνέχισα τη ζωή μου χωρίς να σκέφτομαι καθόλου τα θαυμαστά ευρήματά μου. Αγόρασα ένα αμάξι και βρήκα μια καλύτερη δουλειά. Παντρεύτηκα και έκανα ένα πανέμορφο παιδί. Και ήταν ένα απροσδόκητο πρωινό του Ιουλίου όταν για πρώτη φορά στη ζωή μου ξύπνησα μες στον ύπνο μου από ένα συναίσθημα ταραχής και απόγνωσης με τα μάτια μου θαμπά και την αναπνοή μου να βγαίνει επίπονη και σφυριχτή. Πλησίασα το παράθυρο και κοίταξα έξω. Ο ήλιος ήταν έτοιμος να ανατείλει πάνω από έναν μολυβένιο κόσμο φτιαγμένο

από σίδηρο και τσιμέντο, με τις πορφυρές δαντέλες του στέμματός του να συναγωνίζονται τις γκριζες ομίχλες μιας λαμπερής πόλης από νέον. Η συνεχής βοή από τ' αμάξια που έδενε στη μυσταγωγία του αστικού αυτού τοπίου ερχόταν από παντού. *Μια ασίγαστη, κακόφωνη μουσική, σκέφτηκα. Πόσο ασήμαντη και πόσο σημαντική. Η πανταχού παρούσα μαγεία της μεγάπολης, συμπλήρωσε ο νους μου.*

Σάρωσα το τοπίο με τα κιάλια μου για δύο λεπτά και βρέθηκα να αναρωτιέμαι πώς θα μπορούσα να φτάσω στο σκοπό μου και από πού. Από πού έπρεπε ν' αρχίσω; Πού κρύβονταν τα πιο άφωτα μυστικά αυτής της πόλης; Ποιες πόρτες έκλειναν απ' την άλλη πλευρά την όχθη του Κόσμου της Ευγενίας; Έπρεπε να βρω κι εγώ εκείνον τον τόπο για τον οποίο είχα διαβάσει όλ' αυτά. Το θέλησα τόσο πολύ, τόσο έντονα και τόσο ξαφνικά που, έκτοτε, αποτέλεσε και δική μου εμμονή.

Έπειτα ήρθε το ξημέρωμα.

Ο ήλιος ανέτειλε αργά πίσω απ' τα ψηλά, τσιμεντένια δέντρα του αστικού δάσους, θυμίζοντάς μου για άλλη μια φορά πόσο πολύ τον έχουμε ξεχάσει.

Όχι πολύ αργότερα, ο κόσμος άρχισε ν' αλλάζει...

Τα σκληρά χρόνια γίνονταν ολοένα σκληρότερα. Τα πάντα έχαναν το χρώμα τους απ' τη μαγία του πολέμου και οι γκριζες πολιτείες, όμοιες με αχόρταγους δράκους, ευημερούσαν κατατρώνοντας τις πράσινες εξοχές, τα μοναδικά καταφύγια των ονειροπόλων. Ποτέ δεν μου άρεσε αυτή η πόλη, που μεγάλωνε συνεχώς σαν παρασιτική αρρώστια στο κορμί της Αττικής.

Το φανερό ψέμα στερεωνόταν θριαμβευτικά στο θρόνο του για πάντα, εκτοπίζοντας το κρυφό όνειρο. Η λεπίδα της λογικής αποκεφάλιζε τη φαντασία. Όμως

η γη μάς εκδικούνταν... μας έδωχνε απ' την άλλοτε στοργική αγκαλιά της. Οι άνεμοι λυσομανούσαν για μήνες κάθε χρόνο. Βροχές και χαλάζι έπεφταν απροειδοποίητα. Παγωνιές έπλητταν το χειμώνα με πρωτόγνωρη μανία και τα καλοκαίρια, λες και ήθελαν να μας αποτελειώσουν, μας τιμωρούσαν με ξηρασίες και ανυπόφορους καύσωνες. Σημάδια που συνέθεταν το δικό μας επίλογο και θα ύφαιναν γοργά το τέλος μας στον κόσμο, αν δεν προσπαθούσαμε να θυμηθούμε. Να θυμηθούμε ό,τι είχε ξεχαστεί.

Τότε ήταν που ένιωσα μέσα μου την ανάγκη να ξεσκονίσω όλες αυτές τις σημειώσεις απ' τα ημερολόγια της Ευγενίας.

Για να δείξω την αδιαμφισβήτητη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο ψέμα, στο όνειρο και την αλήθεια. Ότι κάποτε μπορεί τούτα τα τρία στοιχεία να ενυπάρχουν το ένα μέσα στο άλλο. Γιατί υπάρχει μια αδιόρατη σχέση ανάμεσα στη λογική της πραγματικότητας και στην πραγματική λογική της φαντασίας.

Αλίμονο, γιατί κάτι φρικτά ανεπανόρθωτο είχε συμβεί.

Πολλές φορές θεωρούμε μια κλοπή ως κάτι το απαράιτητα κακό. Μία πράξη ανήθικη που ταιριάζει μόνο σε κακοποιά στοιχεία. Όμως, πόσο ανήθικος είναι πράγματι κάποιος που αναγκάζεται να κλέψει επειδή ο ίδιος έπεσε θύμα μεγαλύτερης κλοπής και για να διαφυλάξει την αξιοπρέπειά του και το δικαίωμά του στη ζωή, κλέβει, ας πούμε, ένα καρβέλι ψωμί; Ας διαλύσουμε λοιπόν, μια παρεξήγηση που επικρατεί κοινά, δυστυχώς. Ανήθικο και ύπουλο μπορεί να είναι το κίνητρο πίσω από μια κλοπή και αυτό ακριβώς είναι που με έκανε να γλομιάσω, όταν ψηλαφίζοντας τα ψηλότερα ράφια της βιβλιοθήκης του σπιτιού μου, έπιασα τίπο-

τα παραπάνω από... αέρα! Οι κόποι τόσων χρόνων και τα αμέτρητα μυστικά των σημειώσεών μου, είχαν κάνει φτερά. Δεν υπήρχε περίπτωση κάποιος να λαχτάρησε να φάει τρεις φακέλους με σημειώσεις, οπότε θύμωσα. Στον εαυτό μου, γιατί τους είχα ξεχάσει σαν ανόητος, και σε όποιον μπορεί να έκανε αυτήν την πράξη.

Ποιος και γιατί πήρε τους φακέλους παραμένει άγνωστο ακόμη και τώρα που με λένε Μενεστρέλ και ξέρω όλη σχεδόν την αλήθεια, αν και πολλοί καταφαίνονται ως ύποπτοι. Υποθέτω θα μάθω πριν το τέλος. Αυτό που απομένει τώρα είναι ν' αρχίσω την ιστορία όπως τη θυμάμαι. Περίπου όπως την εξιχνίασα αρχικά, ακολουθώντας τα βήματα της Ευγενίας Βασιλικού και της απίθανης παρέας της. Για να αποκαλύψω, εντέλει, στους πάντες, όλα εκείνα τα εκπληκτικά που διάβασα για τη θαυμαστή *Αντάκρη*.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΕΓΓΑΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κατά τη διάρκεια των ταξιδιών της στην Αντάκρη η Ευγενία, συχνά ήρθε σε επαφή με διάφορα, εξωτικά είδη πολιτισμών και με διαφορετικές κουλτούρες και νοοτροπίες που περιγράφει εκτενώς στα ημερολόγιά της. Οι Ανατολικές και Δυτικές Αυτοκρατορίες τής ήταν πρακτικά άγνωστες. Ακόμη, στην αρχή, δεν καταλάβαινε, γιατί οι Αντακριανοί ονόμαζαν τον κόσμο μας Άκρη, αλλά γρήγορα έφτασε να ξέρει.

Στο δάσος Αιθέριον, η Ευγενία έμαθε για τα φεγγαρογράμματα, το μαγικό αλφάβητο των Δασοφιλικών νεράιδων ή μπέρφιλς. Συχνά, στο ημερολόγιό της συναντά κανείς ολόκληρα αποσπάσματα γραμμένα σε αυτήν την παράξενα όμορφη γραφή.

Όπως μπόρεσα να καταλάβω με μια πρώτη ματιά, τα φεγγαρογράμματα φέρνουν στο νου τις κινήσεις και τα σχήματα του φεγγαριού. Αργότερα, μελετώντας τα ακριβή σχήματά τους κατάλαβα ότι όντως προέρχονται απ' τις ατέρμονες κινήσεις του φεγγαριού, πράγμα το οποίο έκανε το όνομά τους ακόμη πιο εύστοχο. Η Ευγενία αναφέρει στο ημερολόγιό της, κάπως σποραδικά, μια πολύ παλιά εποχή γνωστή ως Επέκεινα. Ακόμη πιο ολιγόλογα θέτει ως απαρχή των φεγγαρογραμ-

μάτων την Επέκεινα, κανείς δεν ξέρει γιατί.

Υπάρχουν πλέον πολύ λίγοι γνωστοί τύποι γραμμάτων στη γραφή αυτή, αλλά χρησιμοποιούνται με πολλούς διαφορετικούς τρόπους.

Όπως οι ρούνι, έτσι και τα φεγγαρογράμματα σχεδιάζονταν με απλότητα, για να μπορούν να χαραχτούν επάνω σε μαλακά φύλλα και σε φλοιούς δέντρων. Ένα παλιό βιβλίο αναφέρει ότι οι ρούνι είναιγωνιώδεις και γραμμικοί επειδή χαραζονταν επάνω σε σιδερένια σπαθιά, ξύλινες ασπίδες και πέτρινες, επιτύμβιες στήλες. Ήταν μαγικά σύμβολα προστασίας και μαντείας, καθώς και αλφάβητο για ορισμένες γλώσσες των βορείων λαών. Τα φεγγαρογράμματα είναι απλά, αν και καμπυλωτά, και ποικίλλουν σε χρήσεις και σημασίες. Συναντιούνται άλλοτε σε ολοκληρωμένα κείμενα ή χάρτες ως αλφάβητα και άλλοτε σε χρήση καθαρά προστατευτική, σκαλισμένα πάνω σε όπλα και διάφορα άλλα τεχνουργήματα. Κάποτε συναντιούνται ακόμη και σε οιωνούς ή σημάδια, με μεγάλη προφητική σημασία. Ανάμεσα στις σελίδες του *Οδηγού*... βρήκα αρκετά απ' τα φεγγαρογράμματα. Υποψιάζομαι ωστόσο -κυρίως από υπαινιγμούς στο κείμενο της Ευγενίας-, ότι υπάρχουν πολλά περισσότερα.

Η μόνη φυλή της Αντάκρης που μπορεί να ισχυρίζεται ότι χρησιμοποιεί ακόμη τα γράμματα αυτά σαν αλφάβητο είναι μάλλον οι μέρφιλις.

«...Πού πας, δύστυχε, μέσα σ' αυτά τα άγρια δάση
ολομόναχος, δίχως να ξέρεις το μέρος;...»

Οδύσσεια, ραψωδία κ, στίχοι 281-282

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

5:10 μ.μ., κάπου έξω απ' την Αθήνα...

«...Όσοχι!», ούρλιαξε η ψηλή γυναίκα με τον λερωμένο, καφέ μανδύα και συνέχισε να τρέχει προς την κορυφή του δασωμένου λόφου. Με κάθε της βήμα έφτανε πιο κοντά στη σωτηρία. Τα δέντρα γύρω της παραταγμένα σαν βουβοί στρατιώτες σε παρέλαση, δεν άφηναν το παραμικρό φως να περάσει ανάμεσα απ' τους κορμούς τους. Σχεδόν τυφλή, μέσα σ' ένα γκριζο λυκόφως προχωρούσε γρήγορα πάνω στο μονοπάτι, που είχε πολύ καιρό να πατηθεί.

Σταμάτησε για ένα δευτερόλεπτο και πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχε φτάσει στα όριά της. Κοίταξε το βαρύ βιβλίο που κρατούσε στην αγκαλιά της, όπως ακριβώς θα κράταγε ένα απροστάτευτο νεογέννητο, και χάιδεψε με δυο λεπτά δάχτυλα τη χάλκινη επιγραφή του.

«Όλα θα χαθούν...», ψιθύρισε στον εαυτό της πνιγμένα.
Βαριά, απόλυτα βήματα.

Κοίταξε πίσω της. Δεν υπήρχε απλός τρόμος στη ματιά της, αλλά μια ανείπωτη φρίκη πολύ πέρα από τα όρια του ανθρώπινου νου. Ο αέρας τής μέρδευε τα μαλλιά και τη σκέψη. Άκουγε τώρα καθαρά τα αργά,

σίγουρα βήματα των τεσσάρων διωκτών της. Τίποτα επιπόλαιο δεν ήταν αυτό που την καταδίωκε. Τίποτε άτακτο ή βιαστικό. Υπήρχε αγνό μίσος στην παγωμένη καρδιά τους. Τους έδινε τη σκοτεινή ενέργεια που χρειάζονταν για να αντέχουν και να επιμένουν. Έκανε να συνεχίσει, μα ένιωσε τα πόδια της ασήκωτα. Μέσα απ' τη θολούρα του άλσους έβλεπε τον προορισμό της, μόλις λίγα μέτρα μακριά της. Στεκόταν εκεί που ήταν πάντα... σιωπηλός, αμίλητος και ροζιασμένος κάτω απ' τη συννεφιά, όπως όλοι οι κορμοί μέσα στο δασύλλιο. Απαράλλαχτος απ' όλους, μα τόσο ξεχωριστός. Συγκέντρωσε όλη της τη δύναμη. Στήριξε το αδύνατο κορμί της πάνω στην ομπρέλα της, έτρεξε λίγα μέτρα ακόμη κι έφτασε μπροστά στην αρχαία ελιά. Σήκωσε την ομπρέλα προς τον ουρανό και την κατέβασε προστακτικά προς το δέντρο:

«Φιγούντο μερ!»», πρόφερε δυνατά και καθαρά μια φορά. «Φιγούντο μερ!»», ξαναπρόσταξε πιο αδύναμα και τότε η ελιά σάλεψε. Ένα δυνατό κροτάλισμα ακούστηκε και τα κλαδιά της ταράχτηκαν, αφήνοντας μια βροχή από θαμποπράσινα φύλλα να πέσει· έπειτα ακολούθησε ησυχία. Ακούγονταν μόνο ο άνεμος και τα βήματα των κυνηγών που όλο πλησίαζαν. Ξαφνικά, μ' ένα πυκνό κρακ, ο κορμός σκίστηκε στα δύο απ' τη βάση έως το ύψος της γυναίκας δημιουργώντας ένα στενό άνοιγμα. Εξασθενημένη απ' τη μεγάλη προσπάθεια, έπεσε στα γόνατά της.

«Μη μ' αφήνεις τώρα... Το ξόρκι είναι δυνατό, αλλά η ζεστή καρδιά λιώνει και τα πιο ψυχρά μάγια».

Οι δυνάμεις της την εγκατέλειπαν στιγμιά προς στιγμιά. «Όχι άλλο Χειμώνά... Όχι άλλη άναστροη σκοτεινιά...»

Τώρα τα βήματα ακούγονταν όλο και πιο κοντά. Η

βαριά, απειλητική φωνή ακούστηκε σα σφυροκόπημα στ' αφτιά της:

«Πες μας πού βρίσκεσαι και δε θα χρειαστεί να υποφέρεις άλλο».

Η γυναίκα σταύρωσε σφιχτά τα χέρια της κρατώντας το βιβλίο στο στήθος και χαμήλωσε το κεφάλι.

«Ποτέ...», είπε γαλήνια χωρίς να κοιτάξει πίσω της.

Την είχαν προφτάσει. Μια ριπή αέρα σφύριξε, σαν τρένο που περνά ορμητικό μέσα από σήραγγα. Ένα σύννεφο ξερών φύλλων σηκώθηκε γεμίζοντας το κενό ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι.

Τρεις απ' τις φιγούρες προχώρησαν τυλιγμένες στους μαύρους μανδύες τους και την περικύκλωσαν. Μια αστραπή ξέσπασε στον ουρανό. Η λάμψη της φώτισε τις γυμνές λάμες των σπαθιών τους. Κάπου μέσα απ' το δασύλλιο ακούστηκε η στριγκλιά μιας κουκουβάγιας. Γρήγορα έσβησε στο θόρυβο της ερχόμενης καταιγίδας. Η μία απρόσωπη σιλουέτα ξέκοψε απ' την περίμετρο και σήκωσε το ξίφος πάνω απ' το κεφάλι της, όπως ο σκορπιός ανασηκώνει το κεντρί του για να αποτελειώσει το θήραμά του. Η φωνή της τέταρτης γιγαντόσωμης σιλουέτας με τον μαύρο μανδύα και την ασάλινη κορόνα, ξανακούστηκε βασιανιστική και υπόκωφη σαν να έβγαίνε κατευθείαν μέσ' απ' τα βάθη ενός άχρονου ωκεανού.

«Πού είναι κρυμμένο; Σε ποιο μήκος και πλάτος του Προθαλάμιου βρίσκεται; Μίλησε, για να αποφύγεις έναν αργό και ατιμωτικό θάνατο, αρχόντισσα...»

Μια βροντή ακούστηκε στο βάθος και έσβησε στον άνεμο. Μέσα απ' τη φρικιαστική του μάσκα που είχε τη μορφή ενός αλλόκοτου, εφιαλτικού πλάσματος αντήχησε ένα σαρκαστικό γέλιο που προόδιε δύναμη. Απόλυτη εξουσία.

Η γυναίκα δε σήκωσε καν το βλέμμα για ν' αντι-κρίσει τη σκοτεινή ομήγυρη των κρανοφόρων που την έζωνε ολοένα περισσότερο. Ήταν η χαμένη σε αυτό το παιχνίδι. Το καταλάβαινε πολύ καλά, μα δεν έπρεπε να λυγίσει. Έπρεπε ν' αντέξει μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο ό,τι κι αν έμελλε να συμβεί. Το μυστικό δεν έπρεπε να φανερωθεί, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε το θάνατό της. Άρχισε να μιλάει. Η φωνή της για μια στιγμή αιωρήθηκε πάνω απ' τη φασαρία των ουρανών:

«Κάποτε συνάντησα κείνους τους χιλιάδες που σε εξόρισαν αλυσόδετο και σε τιμώρησαν να ζεις σαν τρωγλοδύτης, αποζητώντας μόνο τον πικρό λυτρωμό του θανάτου σ' αβάσταχτες ερημίες».

«Αυτός ο τρωγλοδύτης πέθανε. Να 'σαι σίγουρη γι' αυτό. Είναι μέρος του Επέκεινα κι εκεί θα μείνει για πάντα. Αυτή που ζούμε είναι η Εποχή των Δυνατών. Οι αδύναμοι θα πνιγούν σε μια θάλασσα σκιάς στο πρώτο σκοταδοχάραμα».

«Αρχόντισσα αυτών που θα επιστρέφουν κι απ' τη βαθύτερη θάλασσα, είμαι. Αρχοντα των λίγων, των βδελυρών, μάθε πως δε με τρομάξεις. Έχω δει στην καρδιά σου κι εκεί μόνο το φως αποζητάς, όπως και το πιο σκοτεινό κύμα αποζητά να επιστρέψει κάποτε στη χρυσαφένια όχθη. Γι' αυτό, κάνε ό,τι έχεις να κάνεις και κάν' το γρήγορα, γιατί η ώρα σου ζυγώνει».

«Ω, ναι! Ζυγώνει. Είναι πια κοντά. Πολύ πιο κοντά απ' όσο ξέρεις ή έχεις δει. Μόλις έχω αυτό που χρειάζομαι, θα είναι πολύ αργά για οποιαδήποτε αντίσταση, λίγων ή πολλών».

«Δε θα αποκτήσεις ποτέ αυτό που ζητάς, γιατί δεν είναι κανενός και κανείς δεν είναι Κύριός του. Είναι κρυμμένο και ασφαλές εκεί που τα χέρια σου δεν μπο-

ρούν ν' αγγίξουν. Η Άκρη δε σε δέχεται. Σε ξερονάει σα δηλητήριο και στο τέλος θα σε σβήσει».

Η σκοτεινή φιγούρα με τη σιδερένια μάσκα πλησίασε τη γονατισμένη γυναίκα. Το βλέμμα της γυναίκας έλαμπε τόσο που έκανε την αστραπή να ωχριά. Η σιλουέτα χαμήλωσε και κάθισε στο ένα γόνατο. Ένα σιδερόφραχτο, νυχωτό χέρι πρόβαλε κάτω απ' τις πτυχές του μανδύα και ακούμπησε το γκριζο έδαφος θρυμματίζοντας ξερά φύλλα και χαμόκλαδα. Ο φόβος θρονιάστηκε για τα καλά στην καρδιά της. Η ασφάλινη κορόνα πυργώθηκε από πάνω της σβήνοντας τη λάμψη των ματιών της στη σκιά. Η σιδερένια μάσκα, απόλυτη και θανατερή, πλησίασε το χλομό πρόσωπό της. Εκείνη αντίκρισε τα δύο αστραποβόλα μάτια μέσα απ' τις ολόμαυρες σχισμάδες. Πάγωσε.

«Μπορώ ν' αγγίξω...», ψιθύρισε ένα φίδι πίσω απ' τη μάσκα, «...ό,τι θέλω».

Το χέρι σύρθηκε στο χώμα, ψηλαφώντας τον καφέ μανδύα κι έφτασε έως τα μάγουλά της. Η γυναίκα ένιωσε να ψήνεται από τη θερμότητα του μίσους του. Η σάρκα της πάγωσε, τσουρουφλίστηκε και μαύρισε κάτω απ' τα δάχτυλά του. Άφησε ένα πνιχτό ουρλιαχτό. Με μια απότομη κίνηση την έσπρωξε προς τα πίσω κι εκείνη έπεσε βαριά στην πλάτη της.

«Δεν θα σ' αφήσουν...», είπε μ' ένα αναφιλητό. «Είσαι ένα τέρας, όπως αυτά που σέρονονται στα τέσσερα, άψυχα, στις μαύρες κοιλάδες της Ελεκέν. Εκεί έπρεπε να είσαι ακόμη. Συντροφιά μ' αυτούς που δεν έχουν ζωή, μα πλανιόνται άσκοπα στα παγερά σκοτάδια...»

Οι μάσκες δε χαμογελούν. Μα το ένιωσε. Ένα σαρόνιο χαμόγελο σαν να χαράκωσε το πρόσωπό του. Μπορεί να ήταν και ένα παιχνιδίσμα των αστραπών.

«Ποιος μπορεί να περιορίσει τον ωκεανό; Ποιος περνά την αστραπή σε σιδερένιο δαχτυλίδι, ανόητη; Ποιος έχει δει κατάματα τις πύλες που πίσω τους φωλιάζει κι αλυχτά όλο το κακό; Ποιος, θαρρείς, ξέρει από πού αρχίζει η χειμωνιά και πού τελειώνει ο κόσμος; Νομίζεις ότι η Ελεκέν μπορούσε να με κρατήσει μες στα σύνορά της; Καμιά φυλακή δε με κρατά, γιατί πορεύομαι στη Νύχτα και όπου πατάω η Νύχτα βασιλεύει. Και στον Βορρά της Αντάκρης, πράγματα ξύπνησαν επιτέλους. Πράγματα που για πολύ καιρό, για χίλια χρόνια, θαρρούσατε πως κοιμόντουσαν».

«Πώς;», κατάφερε ν' αρθρώσει η γυναίκα και το πρόσωπό της μεταμορφώθηκε σε μια μάσκα πολύ πιο φριχτή απ' αυτή του βασανιστή της.

«Αρκετά με τα λόγια... Αφού δε λυγίζεις, Κυρά κι Αρχόντισσα της Καστροπόλης, θα σε λυγίσω εγώ, όπως ο σιδεράς καίει, χτυπά και δένει το ατσάλι».

«Να 'σαι όμως σίγουρος πως ό,τι και να μου κάνεις ατσάλι θα γίνω!», απάντησε κοφτά η γυναίκα και στο βάθος της ψυχής της τρεμούλιασε όπως το πλατανόφυλλο στο πρώτο τσουχτερό αεράκι του φθινοπώρου.

Ο μαυροφορεμένος μασκοφόρος σήκωσε τα χέρια του και άρχισε να μουρμουρίζει τα λόγια μιας αρχαίας, σκιερής γλώσσας που μόνο τα πιο παλιά βουνά θυμούνται πια. Μια ανείπωτη και κακόηχη κατάρα των αρχαίων καιρών. Λόγια που θα έκαναν και την πιο θαρρετή καρδιά να σπάσει από αγωνία. Η καταγιγδα φάνηκε σαν ν' αλλάζει πορεία. Κεραυνοί άρχισαν να ταράζουν τον ουρανό ακριβώς από πάνω τους. Συννεφένιοι αλαλαγμοί συγκλόνιζαν τα ουράνια. Και ανάμεσα σε όλες τις φωνές, δέσποζε τώρα η δική του.

Το άλσος ερήμωσε.

Η ζωή αποτραβήχτηκε μεμιάς σε καταφύγια και τρύπες. Καταπονημένη, η γυναίκα άρχισε να μουρμουρίζει μια αντικατάρα στη δικιά της γλώσσα. Μια μελωδική επωδή βγαλμένη από την καρδιά ενός ξεχασμένου, χρυσού κόσμου. Στο ύστατο σημείο της σύγκρουσης, όταν τα λόγια άρχισαν να γίνονται επίπονα στ' αφτιά της, σήκωσε τα χέρια της προς το στήθος του καλώντας τις βαθύτερες δυνάμεις της. Μια αργυρόλευκη λάμψη ατσαλιού καθρέφτισε το βλέμμα της και την τύφλωσε για μια μικρή στιγμή ενώ το σπαθί του σκοτεινού φρουρού έπεφτε στον καρπό της ξαφνιάζοντάς την. Όχι από πόνο ή φόβο, αλλά από λύπη. Μια ανεξήγητη θλίψη την τύλιξε καθώς το χέρι της χωριζόταν απ' το σώμα της και έχανε τη μάχη για πάντα. Μια δεύτερη αναλαμπή ήρθε από ψηλά. Μια λευκή, λυτρωτική φωτιά πολύ πιο δυνατή από οτιδήποτε λαμπερό στον κόσμο. Το μόνο που πρόφτασε ν' ακούσει πέφτοντας, ήταν ένα βουητό και ένα ξαφνικό ποδοβόλημα. Φωνές, φωνές, φωνές. Αστραφτερά νήματα ενός πάλλευκου υφαντού θάμπωσαν το βλέμμα της. Λίγα δευτερόλεπτα (ή μήπως ήταν ώρες;) αναταραχής, μια αμυδρή σκιά μπροστά στο φως με απλωμένο το χέρι της και μετά μια ζεστή φωνή που ολοένα και πιο γρήγορα γλιστρούσε στον γκρεμό του χώρου και του χρόνου.

Μη χάνεσαι στο σκοτάδι, η νύχτα δεν έφτασε ακόμη..

1. ΕΝΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΔΩΡΟ

2 Σεπτεμβρίου 2001

Ένα γράμμα που περίμενα καιρό.

Αγαπητό μου ημερολόγιο,
Αύριο είναι τα γενέθλιά μου και είμαι τόσο,
μα τόσο χαρούμενη!

Γίνομαι δώδεκα και επιτέλους θα πάω στο γυμνάσιο. Ποιος ξέρει τι καινούριο με περιμένει εκεί. Περισσότερο, όμως, είμαι ενθουσιασμένη για το αργοπορημένο γράμμα που έλαβα σήμερα το πρωί από τη φίλη μου την Κίρσι, απ' το μακρινό Τάμπερε της Φινλανδίας. Μου γράφει στα αγγλικά, αλλά δεν ξέρει τη γλώσσα τόσο καλά, ευτυχώς... έτσι καταλαβαίνω τι θέλει να πει χωρίς να ανοίγω συνέχεια το λεξικό.

Η Φινλανδία...

Πώς να είναι εκεί άραγε; Η Κίρσι μου έχει γράψει... ότι κάνει συνέχεια κρύο και τους περισσότερους μήνες ο ήλιος θαμποφέγγει μόνο για λίγες ώρες την ημέρα. Πολλές φορές δε βγαίνουν απ' το σπίτι, γιατί φοβούνται μην πάθουν κρουπαγήματα. Ακόμη και οι λίμνες κρυσταλλιάζουν. Καμιά φορά παγώνουν ακόμη κι οι θάλασσες! Τρομακτικό ακούγεται. Εγώ δε θα μπορούσα να ζήσω

εκεί ούτε μια στιγμή με το άσθμα μου. Η Κίρσι ούτε αυτή τη φορά μού έστειλε κάποια φωτογραφία της.

Θα ήθελα τόσο να τη δω...

Να τι μου έγγραψε στο γράμμα της (το ξαναγράφω εδώ, γιατί η δασκάλα μάς είπε ότι είναι καλή άσκηση καλλιγραφίας!):

Αγαπητή Ευγενία,

Γεια σου, απ' τη μακρινή Φινλανδία! Όλα καλά εδώ, αν και ο χειμώνας έρχεται αρκετά πιο γρήγορα στα μέρη μας. Στην Ελλάδα ακόμη πρέπει να είναι καλοκαίρι, σωστά;

Πριν μερικές μέρες γυρίσαμε απ' τις οικογενειακές διακοπές μας. Φέτος επισκεφθήκαμε την Αγγλία. Γνώρισα πολύ κόσμο εκεί και έκανα κι έναν καλό φίλο, τον Τίμοθυ. Ένα πολύ ευγενικό παιδί απ' το Λονδίνο. Του αρέσει πολύ να διαβάζει και ξέρει άπειρα πράγματα. Πραγματικά σου λέω, είχε μια απάντηση για κάθε μου ερώτηση. Και να φανταστείς πως είναι μόλις έντεκα χρονών! Ανταλλάξαμε διευθύνσεις και του είπα για σένα. Θέλει πολύ να σε γνωρίσει! Του έδωσα και τη δική σου διεύθυνση για να αλληλογραφούμε συχνά μεταξύ μας και να λέμε κάθε τόσο τα νέα μας.

Ετοιμάζεσαι για τη νέα σχολική χρονιά; Θα πάμε γυμνάσιο, Ευγενία! Δεν είναι καταπληκτικό αυτό; Ανυπομονώ να γνωρίσω τους καινούριους μου συμμαθητές και τους καθηγητές μας. Αν και λένε πως, μερικοί, μπορεί να είναι πολύ τρομακτικοί. Ελπίζω να μην πέσουμε σ' αυτούς!

Σήμερα βγήκαμε με την οικογένειά μου και πήγαμε για πικ-νικ στο πάρκο δίπλα απ' το σπίτι μου. Πήραμε μαζί μας και το σκύλο μου, τον Άλι. Έκανε τα πιο

αστεία πράγματα. Κυνηγιόμασταν για ώρα μέσα στα δέντρα και παίξαμε ένα σωρό εξαντλητικά παιχνίδια. Είναι τόσο έξυπνος και ζωηρός ο Άλτι! Και του αρέσει πολύ η εξοχή, όπως και σ' εμένα άλλωστε. Σου έχω ξαναγράψει για τα όμορφα μέρη μας. Η Φινλανδία έχει πάνω από σαράντα χιλιάδες λίμνες. Κάθε μια έχει τη δική της ξεχωριστή ομορφιά και ιστορία. Το μεγαλύτερο κομμάτι της χώρας είναι καλυμμένο με πυκνά δάση! Θα ήθελα τόσο να τα εξερευνήσω όλα μια μέρα. Ο παππούς μου, όμως, επιμένει πως εκεί μέσα κατοικούν ένα σωρό μαλλιαρά πλάσματα που τρώνε ανθρώπους. Μου φαίνεται πως λέει κουταμάρες! Αν και οι ιστορίες του ακούγονται πολύ πειστικές, οπωσδήποτε δε θα μπορούσαν να 'ναι αληθινές.

Ίσως έχεις κουραστεί να διαβάζεις στα αγγλικά γι' αυτό σ' αφήνω για τώρα. Εξάλλου, πρέπει να κοιμηθώ νωρίς σήμερα γιατί αύριο έχω πρωινό ξύπνημα. Αντίο, Ευγενία! Θα περιμένω με ανυπομονησία το γράμμα σου.

Η Φίλη σου
Κίρσι

ΥΓ. Συνεχίζω για λίγο αυτό το γράμμα, γιατί θα ήθελα να ξέρεις αυτά που έζησα. Η ώρα είναι γύρω στη μία και μισή τη νύχτα. Ξύπνησα, γιατί διψούσα, και είδα κοντά στην πόρτα του δωματίου μου μια μαύρη φιγούρα που δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις καθαρά τα χαρακτηριστικά της. Νομίζω ότι ήταν μια γυναίκα... Προτού μπορέσω να αντιδράσω ένιωσα ένα αβάσταχτο βάρος στο στήθος μου και στ' αφτιά μου άκουγα ένα δυνατό βουητό. Για λίγη ώρα δεν μπόρεσα να κάνω τίποτα, αλλά σιγά-σιγά συνήλθα και η μορφή εξαφανίστηκε, σαν να μην υπήρξε ποτέ παρά μόνο σε κάποιον

εφιάλη... Σου έχει τύχει ποτέ κάτι τέτοιο; Οι γονείς μου λένε ότι σίγουρα το φαντάστηκα στον ύπνο μου.

Αλλά είμαι απολύτως σίγουρη ότι ήμουν ξύπνια όλη την ώρα και... μου φάνηκε πέρα για πέρα αληθινό...

Αν μη τι άλλο, αυτό το υστερόγραφο είναι πολύ παράξενο. Η Κίρσι πρέπει να είναι αρκετά θαρραλέα για να μην τρώμαξε με κάτι τέτοιο. Μα αν κρίνω απ' τα γράμματα, το χέρι της πρέπει να έτρεμε κάπως, όταν έγραφε αυτό το τελευταίο κομμάτι.

Αυτά τα λίγα για σήμερα, αγαπητό μου ημερολόγιο. Πρέπει κι εγώ να κοιμηθώ νωρίς, γιατί αύριο είναι σημαντική μέρα.

Μια φορά γίνεται κανείς δώδεκα!

Το ξυπνητήρι με τους μεταλλικούς δείκτες και τα φαγωμένα γρανάξια κουδούνισε εκκωφαντικά στο χαριτωμένο δωμάτιο της Ευγενίας. Η κοπέλα ανασηκώθηκε τεμπέλικα τρίβοντας το πρόσωπό της και το αγριοκοίταξε με νυσταγμένα μάτια. Πάτησε με δισταγμό το μεταλλικό κουμπάκι στο πάνω μέρος του. Το κουδούνισμα συνέχισε απτόητο.

Πάλι δε δουλεύει, συνειδητοποίησε απογοητευμένη. Άνοιξε το συρτάρι του κομοδίνου, ενώ το ξυπνητήρι ακόμη χτυπούσε και βρήκε ένα απ' τα πολλά χρωματιστά μολύβια της, ένα μαγιάτικο πράσινο. Με μια γρήγορη κίνηση το σφήνωσε ανάμεσα στο σφυράκι και στα σιδερένια κουδουνάκια. Είναι καιρός να σε αλλάξω, Θύμιο! Δικαιούσαι κι εσύ τη σύνταξή σου, σκέφτηκε κοιτώντας το. Ίσως να σε ανταλλάξω με ένα υπνητήρι από αύριο.

«Εννιά η ώρα», διάβασε δυνατά τον κοντόχοντρο δείκτη.

Είχαν έρθει τα γενέθλιά της. Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και φόρεσε τις ζεστές παντόφλες της. Τράβηξε την πικεδένια κουβέρτα και ένα ντουπ τής τράβηξε την προσοχή. Είχε κοιμηθεί αγκαλιά με το φωτογραφικό της άλμπουμ. Πέφτοντας άνοιξε στη σελίδα με τις φωτογραφίες των περασμένων της γενεθλίων. Σήκωσε το άλμπουμ και μ' ένα τρεχαλητό έφτασε κοντά στο παράθυρο. Παραμέρισε την κουρτίνα κι έριξε μια ματιά απέξω.

«Τι κρίμα», μονολόγησε.

Ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος έως εκεί που έφτανε το μάτι. Σαν να είχε απλώσει κάποιος από πάνω τους μια γκριζα κουβέρτα από βαμβάκι. Θα προτιμούσε για δώρο γενεθλίων απ' τη φύση ένα ηλιόλουστο πρωινό αντί για μια μουντή μέρα.

Κοίταξε με μια μικρή απογοήτευση τις φωτογραφίες στο άλμπουμ. Ο ήλιος έλαμπε στις περισσότερες απ' αυτές.

Η μητέρα της, της είχε υποσχεθεί ότι αν είχε καλό καιρό θα πήγαιναν μαζί στον μεγάλο ζωολογικό κήπο, μπορεί και στο τσίρκο ύστερα! Όπως έκαναν πέρυσι.

Θα έβλεπαν ξανά με τη σειρά όλα τα αγαπημένα της ζώα. Τα κλουβιά με τα λιοντάρια και τις τίγρεις. Όλος ο κόσμος μαζευτόταν και κοιτούσε από κοντά τα τεράστια αιλουροειδή. Αν ένα απ' αυτά πλησίαζε, όλοι έκαναν ένα βήμα πίσω τρομαγμένοι. Η Ευγενία πάντα αγαπούσε αυτά τα ζώα και δεν καταλάβαινε γιατί τα κρατούσαν πίσω από σιδερένια κάγκελα. Δε φαίνονταν δα και τόσο επικίνδυνα. Συνήθιζε να πειράζει τους συνομήλικούς της που έτρεμαν αυτά τα ζώα και έκλαιγαν όταν ένα λιοντάρι βρυχιόταν, ανοίγοντας το πελώριο στόμα του. Περισσότερο από ανία, παρά από θυμό, πίστευε η Ευγενία.

Τα παιδιά απ' την άλλη αγαπούσαν πολύ τα εξωτικά πουλιά που ήταν άκακα, τουλάχιστον σε σύγκριση με την τίγρη. Και η Ευγενία τα αγαπούσε το ίδιο. Παρ-

δαλοί παπαγάλοι, τουκανοί και παραδείσια πουλιά πάνω σε δέντρα συνέθεταν μια πολύχρωμη, κινούμενη εικόνα. Πάντα άρεσε στο αδύνατο κορίτσι με τα γαλάζια μάτια να σκέφτεται μια πολύχρωμη κινούμενη ζωγραφιά όπου τα πάντα θα φαίνονταν ζωντανά και θ' άλλαζαν θέση σύμφωνα με τις διαθέσεις τους.

Μετά τη βόλτα τους εκεί, μητέρα και κόρη θα απολάμβαναν ένα τεράστιο μιλκ σέικ φράουλα και θα έτρωγαν παγωτό με σοκολατένιο μπράουνι στην καφετέρια του πάρκου. Όλο το απόγευμα ύστερα θα το περνούσαν στο τσίρκο.

Αυτό κι αν ήταν θέαμα. Ήδη απ' την εισαγωγή του προγράμματος, οι ριψοκίνδυνοι ακροβάτες πραγματοποιούσαν τα πιο απίθανα κόλπα. Πηδούσαν άφοβα από πανύψηλες εξέδρες και, συνδυάζοντας τα κορμιά τους με απίθανους τρόπους, έφτιαχναν σχήματα που η Ευγενία δεν μπορούσε να πιστέψει καν ότι υπάρχουν. Οι ταχυδακτυλουργοί με αφοπλιστική άνεση περνούσαν μέσα από ζωντανές φωτιές και κατάπιναν σπαθιά. Εμφάνιζαν και εξαφάνιζαν τις όμορφες παρτενέρ τους και χάριζαν το πιο λαμπερό χαμόγελο στο, θαμπωμένο απ' τη μαγεία τους, ακροατήριο. Έπειτα, σειρά είχαν οι γόητες των ερπετών. Ανατολίτες που αγκάλιαζαν βόες και πύθωνες, υπνώτιζαν κόμπρες με αυλούς και ακουμπούσαν τα κεφάλια τους μέσα σε ορθάνοιχτα στόματα κροκοδείλων. (Μην το επιχειρήσετε ποτέ μια και το 'φερε η κουβέντα, ακόμη κι αν έχετε μεγαλώσει έναν στην αυλή του σπιτιού σας. Δεν υπάρχει τίποτα πιο απρόβλεπτο από το στόμα ενός κροκοδείλου.) Η Ευγενία ανατρίχιαζε σύγκορμη με αυτό το κόλπο. Κρατούσε τη μητέρα της απ' το χέρι και το έσφιγγε δυνατά. *Ηρέμησε, Ευγενία μου. Υπάρχουν πολύ μεγαλύτερα ερ-*

πετά απ' αυτά στον κόσμο, της έλεγε πάντα, και ακόμη πιο παράξενοι γόητες για να τα ελέγχουν. Οι γόητες μάζευαν τότε τα ερπετά τους σε καλάθια και κλουβιά για να δώσουν την ευκαιρία στον κλόουν να διασκεδάσει με τις κουταμάρες του το κοινό! Η Ευγενία δε συμπαθούσε ιδιαίτερα τον κλόουν. Δεν έβρισκε τίποτα το εξωφρενικά αστείο σε αυτά που έκανε. Της θύμιζε περισσότερο μια θλιβερή εικόνα ενός πλάσματος γεμάτου λύπη. Ένας ζογκλέρ που μεταμόρφωνε το εσωτερικό του κλάμα σε πανηγύρι για όλους τους άλλους. Τον κλόουν ακολουθούσαν οι φοβεροί θηριοδαμαστές με τα λιοντάρια και τις γέρικες τίγρεις που γι' άλλη μια φορά υποχρεώνονταν να κάνουν ένα κάρο εξουθενωτικά νούμερα, φανερά χωρίς να το θέλουν. Και ύστερα το αγαπημένο μέρος της μικρής κοπέλας. Το μεγάλο φινάλε με τους αναβάτες των αλόγων. Τη συνάρπαζε πολύ αυτό το νούμερο. Πέντε γεροδεμένοι αναβάτες και πέντε πανύψηλα, λευκά άλογα αλώνιζαν για αρκετή ώρα τη στρογγυλή πίστα. Οι αξιοζήλευτοι καβαλάρηδες ντυμένοι σ' ασημόλευκες στολές, γεμάτες μπιχλιμπίδια, πραγματοποιούσαν συγχρονισμένους σχηματισμούς με τα μεγαλύτερα αυτά ζώα, δίνοντας στον κόσμο ένα αξέχαστο θέαμα και στην Ευγενία τον επίλογο της ομορφότερης μέρας του χρόνου. Των γενεθλίων της.

Τώρα καθόταν σκεπτική κοντά στο παράθυρο και έβλεπε τον φορτωμένο, γκριζο ουρανό που ήταν έτοιμος να ξεσπάσει σε βροχή.

Ας είναι, σκέφτηκε. Ένωθε τόσο ενθουσιασμένη που γινόταν δώδεκα, ώστε δεν την ένοιαξε και τόσο ο άσχημος καιρός, ούτε το ότι δε θα πήγαιναν βόλτα με τη μητέρα της. Άφησε μόνο έναν μικρό αναστεναγμό θολώνοντας το τζάμι. Σηκώθηκε και πήγε προς την

ντουλάπα της με «κακό» σκοπό. Περνώντας μπροστά απ' τον καθρέφτη της ωστόσο, κοντοστάθηκε. Γύρισε και κοίταξε τον εαυτό της. Δεν φαινόταν ιδιαίτερα αλλαγμένη από χθες. Τα μάτια της ήταν ακόμη γαλάζια και μεγάλα. Το πρόσωπό της γλομό και ισχνό. Τα μαλλιά της ατημέλητα και εκνευριστικά ξανθά. Ανάμεσά τους υπήρχε ακόμη εκείνη η κατάλευκη τούφα που έμοιαζε σαν μισοτελειωμένη δουλειά κάποιου απρόσεχτου ελαιοχρωματιστή. Κοίταξε το στήθος της που είχε αρχίσει να σχηματίζεται εδώ και λίγο καιρό.

«Να πάρει!», αναφώνησε. «Τελικά, μάλλον μεγαλώνω...», είπε κοιτώντας μια παλιότερη φωτογραφία της δίπλα στον καθρέφτη.

Ήταν τραβηγμένη πριν δυο χρόνια και σ' εκείνη χωρούσε αναμφισβήτητα με ευκολία στην αγκαλιά της μητέρας της. Τώρα, ούτε γι' αστέιο!

Γέλασε χαρωπά, ευχαριστημένη με το είδωλό της στον καθρέφτη και άνοιξε την ντουλάπα της. Ντύθηκε όπως-όπως με ό,τι μπόρεσαν να πιάσουν τα χέρια της. Το αποκάτω μιας λιλά φόρμας που της ερχόταν κάπως κοντή πια. Ένα σκουρόχρωμο, ζεστό πουλόβερ που της είχε αγοράσει η μητέρα της για δώρο στα περασμένα της γενέθλια. Ένα ζευγάρι ριγέ κάλτσες και μια ζακέτα με κίτρινες τσέπες. Με μια δρασκελιά πετάχτηκε στην άλλη άκρη του δωματίου και φόρεσε ένα ζευγάρι κόκκινα και επιεικώς βρόμικα, πάνινα παπούτσια. Έδεσε τα κορδόνια τους και κορδώθηκε στήνοντας αφτί. *Περίεργο, σκέφτηκε. Πολύ ήσυχα είναι σήμερα.*

Και πράγματι, ήταν ήσυχα. Συνήθως στο σπίτι τέτοια ώρα ακούγονταν διάφοροι ήχοι απ' την κουζίνα. Η μητέρα της έκανε δουλειές σφυριζοντας χαρούμενα ή ακούγοντας δυνατά μουσική. Beatles, παλιές ροκ

επιτυχίες ή, άλλες φορές, κάποιον αρχαίο δίσκο του Χατζιδάκι με τραγούδια για πιάνο. Σήμερα δεν ακουγόταν απολύτως τίποτα. Έτρεξε στις σκάλες και κατέβηκε στο καθιστικό. Όλα ήταν συγυρισμένα και στην εντέλεια. Τα πολύχρωμα μαξιλάρια στους καναπέδες είχαν αφρατέψει απ' το πολύ χτύπημα και το παρκέ άστραφτε λες και ήταν καινούργιο.

Έτσι, όπως έβλεπε το σπίτι καθαρό και περιποιημένο, δεν άντεχε καθόλου στη σκέψη ότι έπρεπε να μετακομίσουν σε λίγες μόνο μέρες.

Η μητέρα της Ευγενίας είχε αποφασίσει πριν λίγο καιρό ότι έπρεπε να μετακινηθούν κάπου αλλού. Ξαφνικά απ' τη μέση του καλοκαιριού άρχισε να ψάχνει για σπίτι μακριά από την Αθήνα, κάπου στην Αρκαδία, ίσως σε κάποιο χωριό.

...Αυτή η πόλη γίνεται όλο και πιο δύστροπη, γλυκιά μου, έλεγε στην Ευγενία. Σαν να έχεις μια γιαγιά στο σπίτι, που είναι όμως άρρωστη και δεν της απομένει πολλή ζωή. Την αγαπάς βέβαια, όμως σε κουράζει με τις ιδιοτροπίες της. Στο τέλος θα μας βγει σε κακό, φοβάμαι... αν μείνουμε κι άλλο εδώ... ακόμη κι αν το θέλουμε πάρα πολύ.

Αυτά τα λόγια τα έλεγε ψιθυριστά. Ήταν αλήθεια πως τον τελευταίο καιρό η Ελεονώρα είχε αποκτήσει μια πιο εσωστρεφή διάθεση. Περνούσε πολλές ώρες κλειδωμένη στο δωμάτιό της και φαινόταν συνέχεια σκεπτική. Και η Ευγενία το καταλάβαινε αυτό.

Μα... Το σχολείο μου; Οι φίλοι μου; Το σπίτι αυτό μου αρέσει, μαμά... δε θέλω να φύγουμε από 'δω. Δε χρειάζεται να φύγουμε, διαφωνούσε με τη μητέρα της όποτε συζητούσανε για τη μετακόμιση.

Πίστεψέ με, μικρή μου... Έχουμε ήδη αργήσει. Θα

έπρεπε να έχουμε ήδη φύγει, απαντούσε σοβαρά η μητέρα της και η κουβέντα πάντα σταματούσε με την Ευγενία να βροντάει την πόρτα του δωματίου της, θέλοντας έτσι να διαμαρτυρηθεί για τις αποφάσεις της. Δεν έβλεπε ποτέ τη μητέρα της που δάκρυζε όταν της γύριζε την πλάτη και έτρεχε προς τη σκάλα. Δεν ήξερε πόσο την πόναγε που έπρεπε να ανταλλάσσουν αυτές τις κουβέντες. Αυτό το σπίτι ήταν και για την Ελεονώρα τα πάντα. Ένας τόπος γεμάτος με πανέμορφες αναμνήσεις, που ήταν φανερές σε κάθε γωνιά και κρυψώνα του.

Η Ευγενία άκουγε αχόρταγα τις διηγήσεις της μητέρας της, η οποία φαινόταν να θυμάται τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, σαν να μην είχαν μεσολαβήσει δεκάδες χρόνια από τότε. Μόλις την προηγούμενη μέρα τής διηγιόταν τι συνέβη στα δικά της δωδέκατα γενέθλια.

Πρέπει να ξέρεις, Ευγενία, πως ο παππούς σου ο Τιμολέων ήταν ένας πολύ μεγάλος γλεντζές. Όποτε του δινόταν η ευκαιρία, καλούσε στο σπίτι μας ένα κάρο κόσμο. Εάν επρόκειτο για γιορτή ή γενέθλια, τότε στο σπίτι γινόταν κυριολεκτικά χαμός. Στα δικά μου δωδέκατα γενέθλια είχε φέρει ακόμη και τρεις μουσικούς με μαντολίνα, κιθάρες κι απ' όλα! Όλοι οι συγγενείς, φυσικά, είχαν έρθει επίσκεψη. Ακόμη και αυτή η αχώρευτη η ξαδέλφη μου, η Άννα, που με το που μπήκε στο σπίτι άρχισε να κοιτάζει δεξιά κι αριστερά με μισό μάτι και δε σταμάτησε στιγμή τα σχόλια για το πόσο "άπρεπα" μιλούσα στους γονείς μου. Της εξηγούσα βέβαια πως φώναζα τον παππού σου πιγκουίνο, επειδή φορούσε ένα αστείο φράκο που είχε βρει το ίδιο πρωί σ' ένα μπαούλο στη σοφίτα, και ότι εκείνον δεν τον πείραζε καθόλου. Αλλά η Άννα έτσι ήταν πάντα και γι' αυτό δεν της δίναμε και πολλή σημασία. Ούτε εγώ,

αλλά και ούτε η μικρή της αδελφή, η Μαργαρίτα. Αα! Τι φάρσες και παιχνίδια σκαρώναμε μαζί... Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο φοβερή παρέα κάναμε! Καμία σχέση με την Άννα που ήταν σπαστική. Πάντα ήθελε να κάνει τον αρχηγό στα παιχνίδια και έπρεπε να της δίνουμε αναφορά επειδή, τάχα μου, ήταν μεγαλύτερη από μας. Λες και έπαιζε κανένα ρόλο αυτό! Χώρια που δεν είχαν ποτέ ευκαιρία να «καρφώνει» τα μυστικά μας στο θείο Ηλιόδωρο. Ο μπαμπάς τους ήταν δίδυμος με τον μπαμπά μου, τον παππού σου δηλαδή. Ο Τιμολέων και ο Ηλιόδωρος, ίδιοι κι απαράλλαχτοι σαν δυο σταγόνες νερό. Είχαν και το ίδιο ταμπεραμέντο, μόνο που ο θείος ήταν πιο λιγομίλητος. Ποτέ δε μας μάλωσε ό,τι κι αν κάναμε. Λυπάμαι τόσο πολύ για τη Μαργαρίτα... Όσο για την Άννα πάνε πολλά χρόνια που έχω να τη δω. Και ελπίζω να μην την ξαναδούμε και ποτέ.

Η Ευγενία ήξερε βέβαια για τη μικρή ξαδέρφη της μαμάς της. Η Μαργαρίτα εξαφανίστηκε μυστηριωδώς πριν πολλά χρόνια γυρνώντας απ' το σχολείο της. Την πρότυπο σχολή της Αγίας Σουλπικίας. Το πρώτο σχολείο στη συνοικία Αλεπογιάννη και το πιο παλιό για χιλιόμετρα τριγύρω.

Πολλοί συγγενείς της Ευγενίας περάσανε απ' τα θρανία της Αγίας Σουλπικίας, αλλά η μαμά της έγραψε την ίδια σε ένα δημόσιο, στο τέλος της οδού Ανθείας. Πίστευε πως η αυστηρή διδασκαλία της παλιάς σχολής δεν ταίριαζε καθόλου με την ιδιοσυγκρασία της κόρης της. Αν και η Ελεονώρα δε διατηρούσε άσχημες αναμνήσεις από 'κει. Τουλάχιστον απ' ό,τι ισχυριζόταν...

Κάποιοι ξάδελφοι της μητέρας της ακολούθησαν τελείως διαφορετικό δρόμο, ωστόσο. Ο Ευστάθιος Βασιλικός έφυγε για την Ισλανδία, που απ' ό,τι γνώριζε η

Ευγενία είναι μια χώρα πολύ μακριά, κοντά στον Βόρειο Πόλο. Ο Ευστάθιος ήταν ένας εξαιρετικός επιστήμονας. Αν και η επιστήμη του ήταν, το λιγότερο, μυστηριώδης. Αλληλογραφούσε τακτικά με την Ελεονώρα και δεν έχανε ευκαιρία να στέλνει δώρα και καρτ ποστάλ για την Ευγενία. Όταν ήταν πιο μικρή φανταζόταν με μεγάλη χαρά ένα ταξίδι στην Ισλανδία. Ήθελε τόσο να δει πώς είναι να βρίσκεσαι κοντά στον Βόρειο Πόλο.

Στην Ευγενία άρεσαν πολύ τα ταξίδια και η περιπέτεια, όπως και σε όλους μας άλλωστε. Ποιος μπορεί να πει ότι δεν κουβαλά μαζί του διάφορες αναμνήσεις από ταξίδια; Οι πιο ευχάριστες απ' αυτές δε συγκρίνονται με τίποτα στον κόσμο. Οι κάπως δυσάρεστες είναι σίγουρα πιο όμορφες από μια επίσκεψη στον οδοντίατρο.

Τώρα, μητέρα και κόρη έπρεπε να φύγουν και να κάνουν ένα ταξίδι που δε θα άρεσε της Ευγενίας καθόλου. Όμως, θα ήταν μαζί. Όπου κι αν πήγαιναν θα είχαν η μία την άλλη, και αυτό ήταν μια παρήγορη σκέψη.

«Μαμά;», φώναξε η Ευγενία...

Καμία απάντηση δεν ήρθε.

«Μαμάαα;»

Το ίδιο.

Πολύ περίεργο, σκέφτηκε η Ευγενία. Πήγε προς την κουζίνα και άνοιξε την πόρτα, περιμένοντας να βρει εκεί τη μητέρα της πασπαλισμένη με αλεύρι, ανάμεσα σε τσόφλια αυγών και ξύσματα λεμονιού. Αντί για τη μητέρα της την περίμενε μια πολύ γλυκιά έκπληξη. Επάνω στο τραπέζι της κουζίνας ήταν στολισμένη η τούρτα των δωδέκατων γενεθλίων της.

Μια λαχταριστή έκρηξη φράουλας με βελούδινη σαντιγί και σοκολατένια τρούφα. Δώδεκα καινούρια κεράκια ήταν ακουμπισμένα στο τραπέζι.

«Ααα!», έκανε με θαυμασμό η Ευγενία και τα γαλάζια της μάτια άστραψαν από χαρά! Η ίδια δεν μπορούσε να το καταλάβει, αλλά όταν ένιωθε χαρά τα μάτια της άστραφταν και φώτιζαν το μονίμως γλομό πρόσωπό της.

Δίπλα στην τούρτα βρισκόταν ένα σημείωμα που έγγραφε: «Χρόνια πολλά, γλυκιά μου! Έχω βγει. Μπορεί ν' αργήσω λίγο...»

«Τότε, υποθέτω, θα πρέπει να περιμένω», μονολόγησε. Γέμισε ένα μπολ με δημητριακά και γάλα και πήγε στο σαλόνι. Κάθισε στον καναπέ και άνοιξε την τηλεόραση.

Για κάμποση ώρα παρακολούθησε βαρετά προγράμματα. Πού και πού πετύχαινε κάποιο πρωινό καρτούν. Τα μόνα προγράμματα που παρακολουθούσε ακόμη με ενδιαφέρον. Θυμήθηκε πόσο περισσότερο της άρεσαν κάποτε τα καρτούν. Μια σειρά από σκέψεις την απασχόλησαν για λίγο. Θυμήθηκε πως για πολύ καιρό δεν ονειρευόταν, όπως άλλοτε. Ήταν χαρούμενη βέβαια, όμως ένιωθε πως κάτι έλειπε. Κάτι που δεν την έκανε τόσο χαρούμενη ώστε να ονειρεύεται πως πετάει σε μια χώρα όπου οι μεγάλοι κάθε πρωί πήγαιναν σε σχολεία που δίδασκαν τα παιδιά ή πως ήταν αρχηγός του τάγματος των ροζ ελεφάντων που αναζητούσαν τις χαμένες τους προβοσκίδες στη χώρα με τις πλατιές μπανάνες.

Μπορεί απλά να της έλειπε η μητέρα της που είχε γίνει λίγο πιο απόμακρη τον τελευταίο καιρό, σκέφτηκε.

Μπορεί να της έλειπε ο πατέρας της.

*Πώς όμως, μπορεί να σου λείπει κάποιος που δε γνώρι-
σες ποτέ...,* ήρθε να την απασχολήσει μια δεύτερη σκέψη.

«Ο καιρός σήμερα θα είναι βροχερός με κατά τόπους καταιγίδες σε όλη τη χώρα. Η θερμοκρασία θα φτάσει...»

Η τηλεπαρουσιάστρια σε κάποιο κανάλι ανακοίνωνε με τον ίδιο ανιαρό τρόπο τον καιρό της ημέρας.

Η Ευγενία κοίταζε την τηλεόραση αφηρημένα, όταν παρατήρησε πως είχε πάει κιόλας δώδεκα το μεσημέρι. Ωστόσο η μητέρα της δεν είχε γυρίσει ακόμη.

Χτύπησε το τηλέφωνο. Αμέσως σηκώθηκε απ' τον καναπέ, έτρεξε προς το χολ και σήκωσε το ακουστικό.
«Παρακαλώ;»

«Ναι, η πιτσαρία του Νώντα εκεί;», ακούστηκε μια κοριτσίστικη φωνή.

«Εεε, όχι; Λάθος κάν...», επιχείρησε να απαντήσει κάπως αμήχανα, αλλά γρήγορα κατάλαβε. «Έλα, ανόητη!», γέλασε.

«Χρρορρόνια πολλάαααα, ελεεινό πλάσμα της οδού Ανθείας! Σας τηλεφωνεί για τις ευχές της η δεσποινίς Δανάη Δαφνή».

«Στο Δαφνή έπρεπε να σ' έχουνε, όρνιο! Αλλά σ' ευχαριστώ που το θυμήθηκες παρ' όλα αυτά. Είσαι σωστή δεσποινίδα».

«Έως εδώ. Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, γλυκιά μου. Για να μην καταντήσεις πτωχή πλην όμως τίμια, θα ήθελα να σε δω κατ' ιδίαν σε 10 λεπτά στην παιδική χαρά. Δεύτερη τραμπάλα δεξιά. Be there!»

Κλικ

Η Ευγενία έκλεισε το ακουστικό και χίμηξε στην εξώπορτα, ξεχνώντας ακόμη και το παλτό της. Κατεβαίνοντας το δρόμο προς τη συνοικία έφτασε στον κεντρικό δρόμο και πέρασε απέναντι στη διασταύρωση. Δεξιά έμπαινε στην παλιά συνοικία στο κέντρο της οποίας βρισκόταν η παιδική χαρά.

Η Δανάη ήταν η καλύτερη φίλη της Ευγενίας και η μόνη που θυμόταν κάθε χρόνο τα γενέθλιά της. Είχαν γνωριστεί στην τρίτη δημοτικού και έμειναν αχώριστες από τότε. Οπωσδήποτε θα της είχε αγοράσει κάποιο

δωράκι. Έφτασε χοροπηδώντας στην παιδική χαρά και βρήκε τη Δανάη να κάθεται σε μια κούνια με την πλάτη της γυρισμένη. Δε φαινόταν να κρατάει κάτι. Η Ευγενία την πλησίασε σαν γάτα. Εντελώς αθόρυβα έφτασε πίσω της, άρπαξε τις αλυσίδες και άρχισε να τις κουνάει πέρα-δώθε.

«Χριστέ μου!», φώναξε η Δανάη και τινάχτηκε απ' την κούνια σαν ελατήριο.

Η Ευγενία άρχισε να χαχανίζει ασταμάτητα.

«Άχουουου... πάει!», έκανε η Δανάη ειρωνικά «Το 'χασες εντελώς».

«Μμμ!», σούφρωσε τα χείλη της η Ευγενία. «Θα σου έλεγα πως κατουρήθηκες απ' το φόβο σου. Αλλά αυτό το ξέρεις ήδη», είπε γελώντας.

Η Δανάη άρχισε να την κυνηγάει γύρω απ' τις κούνιες μέχρι που κουράστηκαν και έκατσαν σ' ένα παγκάκι, προσπαθώντας να μαζέψουν τις ανάσες τους.

«Ουφ, συγγνώμη που δεν... Ουφ... έφερα το δώρο σου. Αλλά βλέπεις, ουφ, επέμενε να πάμε εμείς εκεί. Ουφ...»

«Το δώρο;»

«Ναι. Λοιπόν, άκου, η κυρία Θελξιόπη θέλει να σε δει προσωπικά».

«Θέλεις να πεις πως η γιαγιά σου δέχτηκε να μου ρίξει τα χαρτιά;»

«Ω, ναι!», είπε με ύφος νικητή η Δανάη.

«Τέλεια! Πότε θα πάμε;»

«Τώρα φυσικά! Πιστεύεις ότι είσαι έτοιμη να έρθεις... αντιμέτωπη με την αλήθεια; Μου χα χα χα!»

«Οουου... νομίζω πως είμαι», ειρωνεύτηκε η Ευγενία.

«Ωωω... μιλάμε, κάτσε καλά. Να μια κοπέλα που δε φοβάται αυτό που της επιφυλάσσει η μοίρα», αστειεύτηκε η Δανάη.

«Πάντα», είπε η Ευγενία. «Λοιπόν, όποτε είσαι έτοιμη», συνέχισε και έτρεξε έξω απ' την παιδική χαρά.

Η Δανάη ακολούθησε.

Η γιαγιά της Δανάης είχε την καλύτερη φήμη στη γειτονιά σχετικά με τις μαντικές της ιδιότητες και η Ευγενία ήθελε όσο τίποτε άλλο να ξέρει πώς να προβλέπει το μέλλον. Πίστευε πως με κάποιον τρόπο θα αποσπούσε τα μυστικά της Θελξιόπης, αν εκείνη ποτέ δεχόταν να της κάνει ένα διάβασμα. Έτσι η Ευγενία τής το ζήτησε ως δώρο γενεθλίων. Κι ενώ η γιαγιά ήταν αγύριστο κεφάλι, τελικά λύγισε, όπως φάνηκε στη μικρή κοπέλα.

Το σπίτι της Δανάης ήταν ένα εξαιρετικά μικρό διώροφο με μπαλκονάκι στον πάνω όροφο και αυλή στο ισόγειο. Εκεί μέσα είχαν καταφέρει να στριμωχτούν ο μπαμπάς της, η γιαγιά της και η ίδια. Οι γονείς της είχαν χωρίσει από καιρό και η Δανάη έμενε με τον πατέρα της. Πριν δύο χρόνια η κυρα-Θελξιόπη αποφάσισε να μετακομίσει στο σπίτι τους, με την πρόφαση πως «κάποιος έπρεπε να τους καθαρίζει».

«Ξέρεις, η γιαγιά είναι κάπως κακόκεφη τον τελευταίο καιρό», εξομολογήθηκε η Δανάη στην Ευγενία καθώς έστριβαν στη γωνία για το σπίτι.

«Τι εννοείς;», ρώτησε αφηρημένα η κοπέλα.

«Ε, να... καταπιάνεται πολύ με τις σκέψεις της. Καμιά φορά χάνει τον ειρμό της εκεί που σου μιλάει και αφαιρείται. Προχθές τη βοηθούσα να κρεμάσουμε μια κορνίζα και μου είπε το εξής: “Πρόσεχε με αυτό σφυρί, γιατί αν πέσει και δεν το πιάσεις έγκαιρα μπορεί να ξυπνήσεις κανένα γίγαντα!”»

«Ε, εντάξει... μεγάλη γυναίκα είναι. Πόσο είναι, είπαμε;»

«Ογδόντα, ακατέβατα. Αν και επιμένει πως είναι εβδομήντα εφτά. Συνέχεια τσακώνεται με τον μπαμπά γι' αυτό το θέμα. Άσε το άλλο! Ακούει συνέχεια αυτά τα παλιά, μελό τραγούδια από τη δεκαετία του δεν-ξέρω-και-γω-πότε!» Η Δανάη έκανε μία κίνηση με το χέρι της. «Κάθεται κοντά στο παράθυρο πολύ συχνά και κοιτά έξω θλιμμένη. Λες και μπορεί να δει τίποτα...»

Φτάνοντας έξω απ' το σπίτι τα κορίτσια είδαν την κυρία Θελξιόπη να κάθεται στο μαντεμένο της καρεκλάκι έξω στην αυλή. Πάνω στο ασορτί τραπεζάκι είχε απλωμένη μια τράπουλα κι ένα φλιτζάνι τούρκικο καφέ. Άχνιζε ακόμη και του λείπανε μονάχα δυο γουλιές.

«Γιαγιά μου! Καλημέρα!», τη χαιρέτισε η Δανάη και τη φίλησε στο μέτωπο.

«Καλώς την εγγονή μου», απάντησε κουρασμένα.

«Γεια σου, κυρία Θελξιόπη», είπε ευγενικά η Ευγενία.

Η Θελξιόπη γύρισε το κεφάλι της προς την πηγή της φωνής και το στόμα της τσάκισε σε μια υποψία χαμόγελου. Τα μάτια της, αδύνατο να κοιτάξουν και να δουν καθαρά πια, καρφώθηκαν ανέκφραστα στο κενό αν και μια ολοφάνερη ικανοποίηση τα φώτιζε στο βάθος τους.

«Ήρθες για το δωράκι σου;», τη ρώτησε τελικά.

2. Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΛΞΙΟΠΗΣ

Λίγα λεπτά αργότερα οι τρεις τους κάθονταν αναπαυτικά στο σαλονάκι κήπου της οικίας Δαφνή. Η Δανάη έπαιξε με την τσίχλα της και η Ευγενία αγωνιώντας παρακολουθούσε τη γιαγιά Θελξιόπη να ανακατεύει την τράπουλα.

«Δεν πάει πολύς καιρός, Ευγενία μου, από τότε που η μαμά σου καθόταν σ' αυτό το ίδιο σαλονάκι στο παλιό μου σπίτι».

«Αλήθεια;» ρώτησε όλο περιέργεια η Ευγενία.

«Βέβαια... σαν κι εσένα ήταν τότε. Κοριτσάκι ακόμη. Είχαν έρθει να μ' επισκεφθούν με την ξαδελφούλα της. Να δεις πώς την έλεγαν...» προσπάθησε να θυμηθεί «κοιτώντας» στο κενό.

«Μαργαρίτα», την πρόλαβε η Ευγενία.

«Α, μα βέβαια! Η Μαργαρίτα. Τι κρίμα... Η καημένη η Ελεονώρα. Η μαμά σου δεν το ξεπέρασε ποτέ τελείως. Δεν είναι μικρό πράγμα να χάνεις την καλύτερη φίλη σου».

Η Δανάη ξεροκατάπιε. Η Θελξιόπη άκουσε την εγγονή της και χαμογέλασε.

«Μην ανησυχείς, μικρό μου καθαριμάκι. Εσείς δεν κινδυνεύετε, τουλάχιστον όχι απ' το σχολείο σας».

«Πάλι καλά...», είπε ανακουφισμένη η Δανάη.

Η Ευγενία ωστόσο έμοιαζε αφοσιωμένη στις σκέψεις της.

«Τι έγινε ακριβώς εκείνη τη μέρα, θεία;», ρώτησε τελικά.

Βέβαια η Θελξιόπη δεν ήταν συγγενής της, αλλά η κοπέλα την αγαπούσε πολύ και την αποκαλούσε τρυφερά θεία της.

«Θες πραγματικά να μάθεις, ε;», έκανε εκείνη απρόθυμα.

«Πραγματικά θέλω...»

«Τίποτα το σπουδαίο, φοβάμαι. Ο μεγάλος Αλεπογιάννης, ο ιδρυτής της συνοικίας αυτής, έφερε στο θείο σου τον Ηλιόδωρο τα ρούχα της. Τα είχε βρει στο αλσύλλιο, έξω απ' τη Σουλπικία».

«Το παλιό εξατάξιο;», πετάχτηκε η Δανάη.

«Ακριβώς. Εκεί παραδίπλα έχει ένα δασάκι κι ένα νεκροταφείο. Μμμμ, ανατριχιαστικό μέρος. Θυμίζει ιστορία τρόμου. Ξέρεις, ήμουν καθηγήτρια εκεί κάποτε. Πριν... ουφ...»

Κόμπιασε για ένα δευτερόλεπτο και ανακάθισε στην καρέκλα της.

«Μα τι κάθομαι και σας λέω; Τι σας νοιάζει εσάς άλλωστε τι έκανα εγώ πριν από τριάντα τόσα χρόνια, ε;»

Η γιαγιά έμοιαζε ν' αφουγκράζεται τον αέρα. Η Δανάη μπήκε στο νόημα και της είπε συνομοτικά:

«Συνέχισε, ο μπαμπάς δεν είναι εδώ. Θ' αργήσει να γυρίσει.»

Η Θελξιόπη χαμογέλασε. Και η Ευγενία το ίδιο.

«Καλώς...», συνέχισε ανακουφισμένη. «Λοιπόν, είχα έναν μαθητή τότε. Τον έλεγαν Δημοσθένη. Εξαιρετικό μυαλό. Ειδικά στη γεωμετρία και στην αριθμητική. Είχε

ταλέντο οπωσδήποτε... Αλλά από χαρακτήρα... χάλια! Ήταν απότομος και επιθετικός. Δύσκολα δενόταν με τα άλλα παιδιά και γενικά... απέφευγε τα πολλά πάρε-δώσε με οποιονδήποτε. Φυσικά έκανε εξαιρετική παρέα με μια κοπέλα τότε. Μια ξαδέλφη της μαμάς σου, Ευγενία. Την...»

«Την Άννα!», συμπλήρωσε η Ευγενία.

«Ακριβώς! Ταιριάζανε απόλυτα, εννοώ σαν χαρακτήρες».

Η Ευγενία είχε ξαφνικά αρχίσει να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για την ιστορία.

«Και... τι έγινε με τον Δημοσθένη, θεία; Τι έκανε τελικά;»

«Μμμμ, δεν ξέρω αν το 'χω πάει πολύ μακριά, καλή μου... Ίσως θα έπρεπε να...»

Η Ευγενία κοίταξε ανήσυχη τη Δανάη.

«Έλα, γιαγιά μου... πες μας και από μένα ό,τι θες», την παρότρυνε η Δανάη.

«Ααααα, καλά. Με τουμπάρατε. Λοιπόν, εκείνη η μέρα έμοιαζε πολύ με τη σημερινή. Παραέμοιαζε, θα έλεγα. Ήταν η ίδια ακριβώς μέρα με τη σημερινή. Η Μαργαρίτα γιόρταζε τα γενέθλιά της. Έκλεινε κι αυτή τα δώδεκα, Ευγενία. Η αλήθεια είναι πως φερόταν παράξενα τον τελευταίο καιρό. Έτσι μετά το σχολείο την έφερα στο σπίτι και δοκίμασα να της ρίξω τα χαρτιά. Από περιέργεια, κυρίως...»

«Και τι είδες, γιαγιά;», ρώτησε η Δανάη.

«Κακά σημάδια...», είπε ψιθυριστά η Θελξιόπη και κουμπώθηκε στην καρέκλα της. «Όταν έφυγε από το σπίτι μου έμοιαζε αναστατωμένη και έτσι αποφάσισα να την ακολουθήσω μέχρι το σπίτι της. Την παλιά κατοικία Βασιλικού. Από 'κει τα πράγματα γίνονται πολύ-πολύ παράξενα...»

Η Δανάη και η Ευγενία κοιτούσαν προσηλωμένες τη Θελξιόπη. Η ίδια βέβαια δεν καταλάβαινε πως κρέμονταν απ' τα χείλη της.

«Θέλετε να συνεχίσω;»

«Ναι!», φώναξαν κι οι δυο τους.

«Στη στάση του λεωφορείου την περιέμενε ο Δημήτρης Αλεπογιάννης. Πράγμα ασυνήθιστο, γιατί πάντα την περιέμενε η μητέρα της, η Ανδριάνα. Αντάλλαξαν δυο σύντομες κουβέντες και ο Αλεπογιάννης τής έδωσε κρυφά κάτι στο χέρι. Δεν μπόρεσα να δω τι είναι. Έπειτα η Μαργαρίτα έφυγε και κατευθύνθηκε απ' τον παλιό δρόμο προς το δασάκι. Έστριψε δεξιά και χάθηκε μέσα στα δέντρα. Εγώ έμεινα κρυμμένη πίσω από μια μουριά, έξω απ' το αλσύλλιο, γι' αρκετή ώρα. Με έτρωγε η περιέργεια να μάθω πού πήγαινε όλη αυτή η ιστορία, αλλά δειλίαζα κιόλας. Δε θα πέρασε ούτε μισή ώρα όταν το μάτι μου έκοψε την Άννα και τον Δημοσθένη να μπαίνουν απ' το ίδιο μονοπάτι στο δασάκι!»

«Δηλαδή ήξεραν πού πήγαινε και την ακολούθησαν», συμπέρανε εύκολα η Ευγενία.

«Δε θα μπορούσε να είναι αλλιώς», συμφώνησε η Θελξιόπη.

«Και μετά; Τι έγινε μετά;»

«Έλα ντε... Μακάρι να 'ξερα...», είπε η Θελξιόπη. «Τα υπόλοιπα είναι γνωστά έως ένα σημείο. Η Άννα γύρισε αργότερα εκείνη τη νύχτα σοκαρισμένη και φοβισμένη στο σπίτι της. Το ίδιο και ο Δημοσθένης. Η Μαργαρίτα είχε χαθεί, συμφώνησαν και οι δυο τους. Ο Ηλιόδωρος και ο μπαμπάς του Δημοσθένη μαζί με διάφορους συγγενείς και φίλους και με τον ίδιο τον Αλεπογιάννη σάρωσαν όλο το δασάκι ψάχνοντας για ίχνη της. Αλλά δεν υπήρχαν πουθενά. Την επόμενη μέρα ο Αλεπογιάν-

νης εντελώς τυχαία, βρήκε το παλτό της πεταμένο στη μέση του δάσους και την τσάντα με τα σχολικά της. Αυτά τα πήγε στον Ηλιόδωρο... Ο καημένος ποτέ δεν μπόρεσε να το ξεπεράσει... Μάλλον πέθανε με αυτόν τον καημό. Η Άννα από την άλλη μεγάλωσε και έγινε πολύ μυστικοπαθής και θρήσκα. Ο Δημοσθένης είχε χτυπήσει το πόδι του εκείνο το απόγευμα. Κανείς δεν έμαθε πού και πώς. Έπειτα από λίγο καιρό έφυγε απ' τη συνοικία για πολλά χρόνια με τους γονείς του και γύρισε μόνο πρόσφατα. Τώρα είναι διευθυντής στην Αγία Σουλπικία εδώ και δυο χρόνια. Την ξανάνοιξε με την προσθήκη “πρότυπος σχολή!”»

«Μα... ποιος μπορεί να στέλνει τα παιδιά του σ' ένα τέτοιο σχολείο;», διέκοψε η Δανάη απορημένη. «Ακούγεται πολύ ξεπερασμένο».

«Και είναι», απάντησε η γιαγιά της. «Πάντως υπάρχει κόσμος που το κάνει, μη νομίζεις. Μην κρίνεις από σένα. Ο μπαμπάς σου όπως και όλοι σε αυτήν τη συνοικία πήγαν εκεί σχολείο γιατί ήταν το μοναδικό τότε», εξήγησε η γιαγιά της.

«Και φορούσατε και ποδιές;»

«Ποδιές κι απ' όλα!», γέλασε η Θελξιόπη.

«Ακούγεται τόσο αστείο... Μας φαντάζεσαι με ποδιές; Δεν είναι τελείως ό,τι να 'ναι, Τζένυ;» είπε η Δανάη.

Η Ευγενία συμφώνησε σιωπηλά. Το μυαλό της πετάριζε ακόμη στην ιστορία της Θελξιόπης. Είχε τόσο πολλά κενά. Τόσες ασάφειες.

«Αλλά... ωπ! Τι γίνεται εδώ; Νομίζω πως η τράπουλα έχει επιτέλους κάτι να μας πει», επισήμανε η γιαγιά, που όση ώρα αφηγούνταν την ιστορία της ανακάτευε νωχελικά τα χαρτιά. «Χμμμ, για να δούμε...»

Η Ευγενία παρατήρησε καλύτερα τα χαρτιά και είδε

ότι δεν έμοιαζαν με μια κανονική τράπουλα σαν αυτές που παίζει κανείς Πασιέντζα ή Αγωνία. Είχε πιο λίγα φύλλα και ελαφρώς μεγαλύτερο σχήμα. Η κυρα-Θελξιόπη ακούμπησε την τράπουλα στο κέντρο του τραπεζιού.

«Κόψε λοιπόν, Ευγενία Βασιλικού», είπε επίσημα η γιαγιά.

Το κορίτσι έκοψε διστακτικά και η Θελξιόπη μάζεψε τα χαρτιά και στα δυο της χέρια. Άνοιξε το πρώτο φύλλο και το ακούμπησε στο τραπέζι. Έπειτα ζήτησε απ' τη Δανάη να της το διαβάσει. Εκείνη έμοιαζε σαν να 'χει αφαιρεθεί.

«Ε; Α, ναι... εεεμ, “Ο Κρεμασμένος”;» διάβασε τελικά.

Η Ευγενία χλόμιασε, παραπάνω απ' το φυσιολογικό της, και η Θελξιόπη για λίγο φάνηκε να κερώνει. Τα χείλη της έσπασαν σε ένα απλό, στρογγυλό επιφώνημα.

«Ωω...»

«Τι πάει να πει αυτό, θεία;»

«Δεν είναι πολύ κακό, Ευγενία μου. Είναι απλώς πολύπλοκο. Πάει να πει πως θα υποφέρεις από κάτι... Μπορεί να σημαίνει απλά ότι θα 'χεις έναν κακό συμμαθητή που θα σε πειράζει και μπορεί να νιώθεις λίγο άσχημα γι' αυτό. Ή απλά πως δε θα τα πας καλά με έναν καθηγητή σου που μπορεί να σε δυσκολεύει. Αλλά την ίδια στιγμή ο Κρεμασμένος δείχνει αποκάλυψη. Γνώση και κέρδος μέσω των βασάνων του».

«Αα, πάλι καλά...» είπε η κοπέλα, που δεν της άρεσε και πολύ η εικόνα του κρεμασμένου έτσι όπως φάνταζε πάνω στην κάρτα. Ήταν κάπως μακάβριο το θέαμα του αναποδογυρισμένου ανθρώπου που κρεμόταν άχαρα απ' το ένα πόδι.

Η Θελξιόπη τράβηξε μια δεύτερη κάρτα και την ακούμπησε κλειστή κάτω απ' τον Κρεμασμένο.

«Αυτό είναι το παρελθόν σου».

Έπειτα έκανε το ίδιο με δύο κάρτες ακόμη πάνω απ' τον Κρεμασμένο.

«Αυτό είναι το μέλλον σου».

Ύστερα άφησε δυο κάρτες, μια δεξιά και μια αριστερά του.

«Αυτοί είναι οι δρόμοι σου».

«Γιατί έβαλες δυο κάρτες στο μέλλον μου, θεία; Σημαίνει ότι υπάρχουν δυο πιθανότητες;»

«Σχεδόν αυτό σημαίνει. Όλοι οι άνθρωποι δρούμε βάσει των επιλογών μας. Και αυτό μας κάνει αυτό που είμαστε. Η μοίρα, ωστόσο, είναι κάτι διαφορετικό... Καμιά φορά με κάποιες επιλογές μας φαίνεται σαν να μπορούμε να την ξεγελάσουμε».

«Μπορούμε;», ρώτησε η Ευγενία.

«Δεν ξέρω, γλυκιά μου. Πάντως ξέρω ότι η μοίρα έχει καλή αίσθηση του χιούμορ. Ακόμη και να της παίξουμε κάποιο κολπάκι από καιρό σε καιρό, δεν κρατάει κακία», είπε η Θελξιόπη αινιγματικά με μια παιδικότητα που ίσως δεν της ταίριαζε.

«Ας δούμε, λοιπόν, το παρελθόν σου», συνέχισε και ήπια μια γουλιά καφέ γυρίζοντας την κάρτα. «Δανάη;»

«Εεεμ, “Ο Τροχός”», διάβασε το κορίτσι αδιάφορα.

Το φλιτζάνι έπεσε απ' το χέρι της Θελξιόπης σπάζοντας σε δεκάδες κομματάκια.

«Άχου! Πρόσσεχε, γιαγιά μου!», τη μάλωσε η Δανάη.

«Όχι, όχι. Εντάξει είμαι...», απάντησε ταραγμένη η Θελξιόπη.

«Ασ' το, θα το αναλάβω εγώ», είπε βαρυστημένα η Δανάη.

Η Ευγενία κοιτούσε μία την κάρτα και μία τη γιαγιά που φαινόταν εμφανώς συγχυσμένη.

«Τι συμβαίνει, θεία Θελξιόπη; Τι σημαίνει ο Τροχός;» ρώτησε όλο περιέργεια, μην έχοντας την παραμικρή ιδέα για το τι θ' άκουγε.

«Θα πει πως στο παρελθόν σου κρύβεται ένα μεγάλο, άλυτο μυστήριο. Ο Τροχός συμβολίζει τον τροχό της τύχης. Δεν ξέρω τι ακριβώς υπάρχει στο παρελθόν σου, αλλά ξέρω ότι η μοίρα έχει ακουμπήσει και τα δύο της χέρια πάνω σου».

«Δηλαδή αποκλείεται να της λέω κανένα αστεϊάκι από καιρό σε καιρό, ε;»

«Ε, χμ... μάλλον όχι», είπε μαζεμένα η Θελξιόπη.

Εν τω μεταξύ η Δανάη σκούπιζε το πάτωμα απ' τον καφέ.

«Δοκίμασε τις επιλογές σου, καλή μου. Διάλεξε όποια κάρτα θέλεις απ' τις δύο. Θα μας δείξει ποιο μέλλον σου επιφυλάσσεται».

Η κοπέλα ένωσε το βάρος της επιλογής και φάνηκε να το σκέφτεται πολύ.

«Δοκίμασε όποια θες. Μην ξεχνάς ότι η κάρτα που σου φαίνεται δεξιά, για μένα είναι αριστερά», εξήγησε η Θελξιόπη.

Με αυτό κατά νου η Ευγενία διάλεξε αυθόρμητα την αριστερή κάρτα. Η Θελξιόπη χαμογέλασε και η κοπέλα στάθηκε αναποφάσιστη στο αν θα γυρνούσε την κάρτα ή όχι. Τελικά με μια γρήγορη κίνηση την αναποδογύρισε. Η κάρτα έδειχνε τις πολεμιστρες ενός πύργου να γκρεμίζονται από έναν κεραυνό και τα συντρίμια του να πέφτουν στη θάλασσα.

«“Ο Πύργος”», διάβασε η Ευγενία.

Η Θελξιόπη φάνηκε να ικανοποιείται και άρχισε να εξηγεί:

«Το μέλλον σου θα έρθει μέσα απ' την αλλαγή. Το παλιό θα γίνει καινούριο. Θα γεννηθείς ξανά μέσα

από κάτι που πρόκειται ν' αλλάξει δραματικά στη ζωή σου... πολύ... πολύ σύντομα...»

«Ναι, αλλά αυτό δεν...»

«...δεν μοιάζει με δική σου επιλογή», την πρόλαβε η Θελξιόπη.

«Ναι... θέλω να πω, τι ρόλο παίζω εγώ σε αυτήν την επιλογή;»

«Θα δούμε, καλή μου... Σήκωσε την τελευταία κάρτα, βάσει της επιλογής του δρόμου σου».

Υπήρχαν δύο κάρτες στο μέλλον.

Η Ευγενία σήκωσε την αριστερή, μιας και αυτή αντιστοιχούσε στον Πύργο.

«“Ο Κόσμος”», διάβασε.

«Ααα... ο Κόσμος. Η πιο όμορφη κάρτα στη μεγάλη Αρκάνα. Ο Κόσμος είναι ίσως το πιο πλατύ και πολυσήμαντο χαρτί. Δεν ξέρω τι ακριβώς θα συμβεί, Ευγενία, αλλά μοιάζει να έχει μεγάλη σημασία. Παγκόσμια ίσως... Και αυτό, όπως και να το κάνουμε, λέει πολλά».

Η Δανάη άρχισε να βαριέται κάπως και σηκώθηκε με το φαράσι στο χέρι.

«Έλα, γιαγιά, υποσχέθηκες μια καλή ανάγνωση στην Ευγενία για τα γενέθλιά της. Πες μας, τι θα κάνει; Θ' ανακαλύψει τη θεραπεία σε κάποια ανίατη ασθένεια; Θα λύσει το πρόβλημα της παγκόσμιας πείνας; Θα γίνει η πρώτη αστροναύτης που θα πατήσει στον Άρη;»

«Ωχου, αμάν, Δανάη μου. Όταν κάτι δε σε ικανοποιεί, νιαουρίζεις σαν το γατί. Νομίζεις ότι είναι απλό να διαβάξει κανείς τα μελλούμενα;», απάντησε ενοχλημένα η γιαγιά της.

«Ε μα, πόσο δύσκολο μπορεί να είναι πια; Όλο γενικότητες. Ποτέ κάτι συγκεκριμένο. Όλα αυτά μπορεί λίγο πολύ να ταιριάζουν σε όλους», ανταπάντησε η κοπέλα ετοιμόλογα.

«Αχά... Ωστε έτσι, ε; Λοιπόν, αν θες κάτι συγκεκριμένο, πώς σου φαίνεται αυτό; Αύριο δε θα πας στον οδοντίατρο όπως είχε κανονίσει ο πατέρας σου και το *Οι Καταζητούμενοι* δε θα προβληθεί σήμερα στην τηλεόραση».

«Θα συμφωνήσω για τον οδοντίατρο, αλλά η σειρά θα παίξει, το 'χει και στο πρόγραμμα. Μη μου λες ότι δε θα δω τον Άντριου Κάρτερ να ξετρουπώνει κάποιον διεφθαρμένο εγκληματία και σήμερα!»

«Ε, λοιπόν μπορείς να περιμένεις για να το διαπιστώσεις και μόνη σου!», είπε χαιρέκακα η Θελξιόπη και σταύρωσε τα χέρια της.

Η Δανάη άφησε ένα ρουθούνισμα και μπήκε στο σπίτι.

«Μα πώς;», ρώτησε η Ευγενία όταν μείνανε μόνες τους.

«Είναι πολύ απλό να προβλέψεις το μέλλον, Ευγενία, αρκεί να έχεις τη σωστή πληροφόρηση. Ο πατέρας της ακύρωσε το ραντεβού με το γιατρό νωρίτερα, όταν λείπατε. Όσο για τη σειρά ακυρώθηκε εκτάκτως το νέο επεισόδιο, λόγω του ποδοσφαιρικού αγώνα».

«Κατάλαβα!», γέλασε η κοπέλα.

Μια ψιχάλα έσταξε στη μύτη της.

«Ααχ, άρχισε να βρέχει... Θα πρέπει να φύγω, κυρία Θελξιόπη. Ευχαριστώ πολύ για το δώρο. Χαιρετίσματα στη Δανάη και καλό απόγευμα!»

Η Ευγενία έφυγε απ' το σπίτι τροχάδην.

«Στο καλό, Ευγενία μου! Καλή τύχη...», ψέλλισε η ηλικιωμένη γυναίκα ρίχνοντας ένα άδειο βλέμμα στο άπειρο.

Η Δανάη ήρθε πίσω της και την ακούμπησε μαλακά στον ώμο.

«Ωραία τα είπατε οι δυο σας, γιαγιά, αλλά έχω κάμποσο καιρό να σε δω τόσο ταραγμένη για τα χαρτιά, σωστά;»

«Σήκωσε και τα υπόλοιπα χαρτιά, σε παρακαλώ...», απάντησε κουρασμένα η Θελξιόπη.

Η Δανάη έκανε όπως της είπε. Σήκωσε τη δεξιά κάρτα-δρομό και διάβασε.

«Ο Ερημίτης”. Μμμ, όχι πολύ άσχημη επιλογή κι αυτή».

Τελευταία σήκωσε και την άλλη κάρτα του μέλλοντος. Η σκελετωμένη φιγούρα με το μανδύα και το καλοκακονισμένο δρεπάνι την κοίταξε μοχθηρά.

«“Ο Θάνατος”».

Η Δανάη ξεροκατάπιε.

«Τώρα που το σκέφτομαι... ίσως πάλι όχι...»

«Όπως το φαντάστηκα...», διαπίστωσε η Θελξιόπη.

«Τι;», απόρησε η Δανάη.

«Κάποιο άλλο κορίτσι έκανε αυτή την επιλογή πριν από τριάντα χρόνια».

«Ποιο κορίτσι;», θέλησε να μάθει η Δανάη.

«Κρεμασμένος... Τροχός... Ερημίτης... Θάνατος... Αυτά ακριβώς τα χαρτιά είχα ρίξει στη Μαργαρίτα τη μέρα των δικών της δωδέκατων γενεθλίων».